ARANIYOR! BULANA 10.000 LİRA

PLÂJ ÇAPKINLARI!

BİR
TUBORG
DAHA
AÇALIM

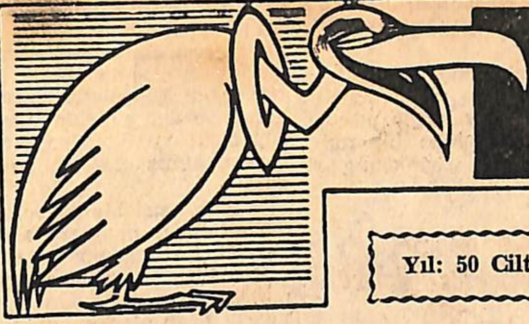

neşemize
neşe katalım!

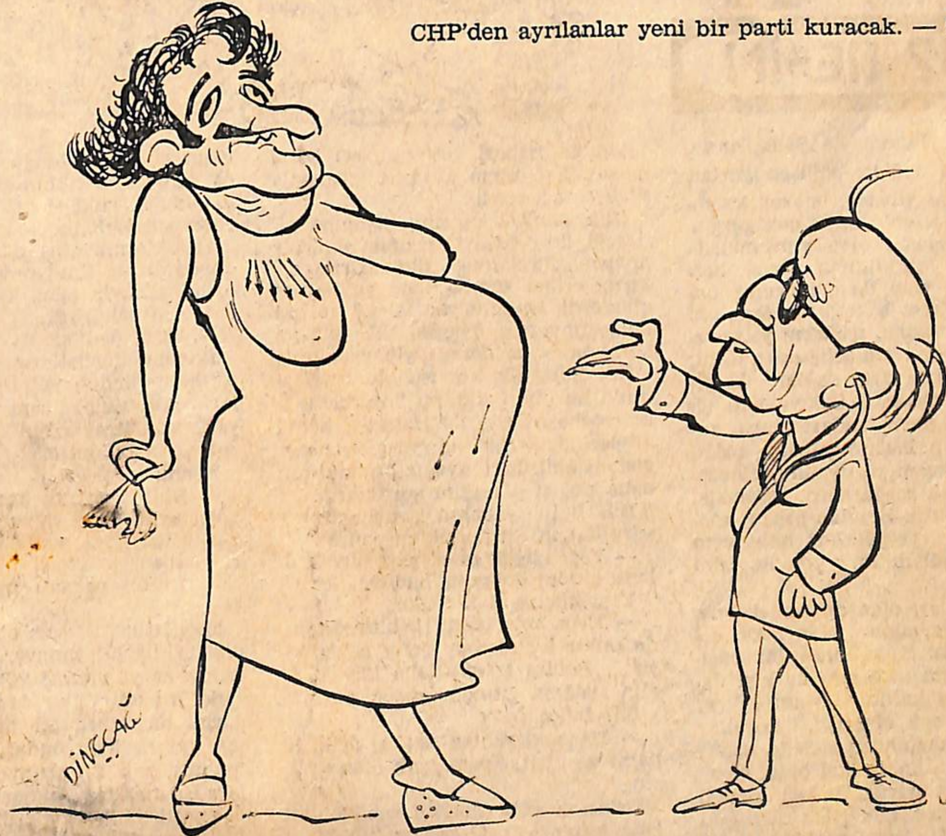
TUBORG
kral bira... lüks bira

(Ak. — 109)

Akbaba

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 33 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 2 Ağustos 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

— Ayol ben sana doğum kontrol hapı kullan demedim mi?..

SOLİSTLER GEÇİDİ!

ÖNCE, yadırganacağını bile bile, pattadak bir şey söylemek istiyoruz:

Gerek kendi iyiliği, gerek yurdumuzun yüksek çıkarları için, Dr. Kemal Satır Adalet Partisine girmelidir.

Evet, sayın Satır o partinin baş rakibi olan bir politik topluluğun içinden yetişmiş ve her halde öyle bir cephe değiştirmeyi aklından bile geçirmemiştir; bugün de arkadaşlarıyla yeni bir parti kurmanın hazırlığı içindedir.

Ama biz Türkiye'de sırf çekişme duygularıyla kişi partileri kurma çağının artık geçmiş olduğuna ve önümüzdeki dönemlerde ancak içten inançlarının gerektirdiği siyasal kesimde yer tutmuş politikacıların başarı kazanabileceklerine inanıyoruz.

Kaldı ki politika, seçmene düşünce satıp oy kazanmaya dayanan bir çeşit alışveriştir; her alışveriş kolunda olduğu gibi onda da rakipler kendi müşterilerini arttırmaya bakarlar. Bir piyasaya yeni girecek firmaların başarısı ise, karşılanmamış ihtiyaç boşlukları bulmalarına bağlıdır.

Bir çarşıda dükkân açmak isteyen kişinin bile her şeyden önce şunu düşünmesi gerekir:

— Burada ihtiyaç duyulup da satılmayan ne var?

O çarşıda bakkal, kasap, manav, şekerci, kahve, berber falan bulunduğu halde nalbur yoksa, akıl kârı nalbur dükkânı açmaktır orada. Her halde sokağın başında iki ciğerci varken onlara bitişik dükkânı tutup kendi de ciğercilik etmeye kalkan kişinin iflâsına şaşılmaz.

Dr. Satır ve onun aklı başında olan arkadaşları seçmene hangi düşünceyi satmak niyetindedirler?

Ortanın solunda olmak istemediklerini söyleseler mesele yok: O zaman o slogana daha önce karşı çıkmış CHP'lilerin kurdukları Millî Güven Partisine katılmaları en akla yakın davranış olur.

Ama öyle söylemiyorlar. Sayın Satır kurulması düşünülen yeni partinin özelliklerini geçen hafta şöyle özetledi:

Şimdiki CHP. kadar solda olmayacak ama ortanın yine az bir şey solunda bulunacak, o ölçüler içinde sosyal adalet isteyecek, millî gelir dağılımında titiz davranacak, fırsat eşitliğini savunacak, reformları —tabii yine o ölçüler içinde— benimseyecek.

Düşünülen partinin aslarından Ali İhsan Göğüş de geçen hafta şöyle dedi:

— AP. karşısında güçlü, inançlı ve milliyetçi bir partiye ihtiyaç vardır. Bugünden itibaren siyasî boşluğu doldurma çabalarına giriyoruz.

Acaba politika yelpazemizde sayın Göğüş'ün sözünü ettiği boşluk gerçekten var mıdır? Başka bir deyişle, sayın Satır'ın istediği gibi bir parti zaten yok mudur bugün Türkiye'de?

Bizce, sözü edilen boşluk yoktur, çünkü öyle bir parti vardır. Hem de şimdilik ülkemizin en güçlü siyasal kuruluşudur:

Adalet Partisi.

Biliyoruz, birçok okuyucular bu sözümüzü şaşkınlıkla karşılayarak şunu soracaklar:

— AP. ortanın azıcık da olsa solunda mı ki?

Ayrıca desteği istenen iş çevrelerine ve birtakım eşrafa yaranma uğrunda yöneticilerinin benimsedikleri üslûba, takındıkları tavırlara, söyledikleri sözlere değil de iktidarda iken yaptıklarına, özellikle ekonomik icraatına ve dış politikasına bakarsanız, Adalet Partisinin belirttiğimiz yerde bulunduğunu görürsünüz.

Nitekim DP. Genel Başkanı Bozbeyli de geçen hafta durumu şu teşhisi koydu:

— AP. sola kaydı, CHP. ise sosyalist bir zeminde.

Buradaki sosyalist sözcüğünün İskandinav ülkelerindeki demokratik sosyalizme yakın bir anlamda kullanılmış olması şartıyla, teşhise katılırız. Durum öyledir; öyle olması da normaldir. Anayasa çerçevesi içinde elbette değişik düşünceler sunulacaktır seçmen hakemliğine.

Şu andaki konumuz bakımından önemli nokta, AP. ile CHP. arasında yeni bir partinin kurulmasını gerektirecek bir boşluk bulunmadığıdır.

Eğer Dr. Satır ve aklı başında olan arkadaşları öyle bir boşluğa sığmak için çaba harcamakta direnirlerse kendilerini er geç AP'nin sağında, MGP. ve DP. ile birlikte «Aşırı solcu Ecevit'e lânet» türkülerinden başka satacak sloganı olmayan bir parti durumunda bulacaklardır.

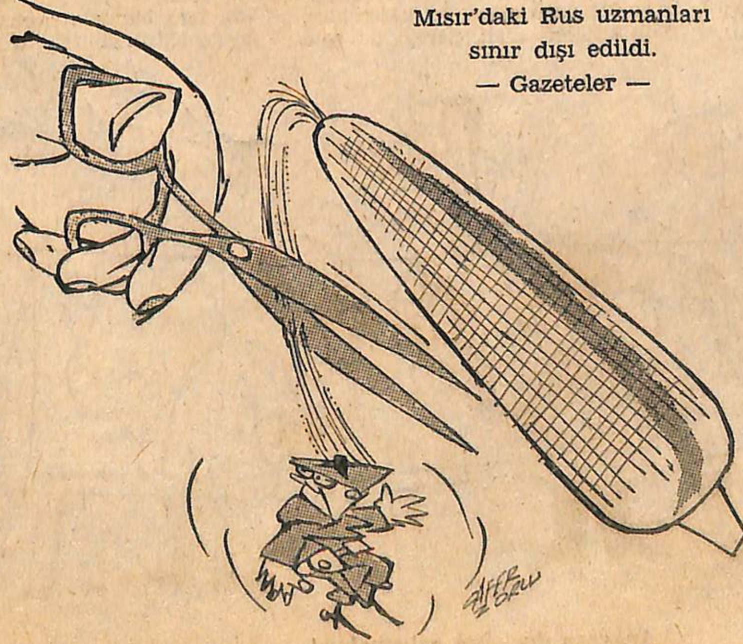
O türkünün meraklılarının sayısı ise sınırsız değildir; üstelik ileride artmayıp azalacağını tahmin ederiz.

Yazık olur Dr. Satır'a.

Dileriz duygusal kaygıları bir yana itip Adalet Partisine girsin, hekimliğini biraz da orada göstersin.

Hem kendine yarar sağlanır, hem AP'ye, hem de toplumumuza.

AKBABA

MISIR PÜSKÜLÜ!

ZORLU'NUN BAŞARISI

İstanbul Gazeteciler Cemiyeti'nin «Başarı Armağanı Yarışması» nda Akbaba Ailesinden CAFER ZORLU karikatür dalında mansiyon kazanmıştır.

AKBABA, sanat dünyamızın değerli karikatüristi CAFER ZORLU'yu candan tebrik eder, nice başarılar diler.

Metro Ne Piçûke

AZİZ NESİN

ŞAKİ Hamido'yla Sado, aralarında dağları bölüşemiyorlardı. Bu yüzden, başkanları oldukları iki çetenin arası çok gergindi. Çok engebeli olan yurdumuzda dağlar bol; şimdikinin yirmi katı eşkıya olsa yine de dağlarımız onları rahat rahat barındırır. Ama onların anlaşmazlığı, dağların yetersizliğinden, sayılarının azlığından değil, stratejik değeri olan dağları ele geçirmek yüzündendi. Eşkıya için elverişli olanı, hem jandarmaların kolaylıkla gelip baskın yapamıyacağı, hem de yolkesmeye uygun yerlerdeki, korunacak mağaraları, sığınakları olan dağlardı. Bundan başka, kendi büyüyüp yetiştikleri bölgelerin dağları olmalıydı ki, yolunu, izini iyice bilsinler.

Bu nitelikleri olan dağları da, daha önce dağa çıkmış olan Sado çetesi kapmıştı. Sado, önce bir başına dağa çıkmıştı. Sonra üç kişi daha kendisine katıldı. Ortam eşkıya yetişmesine çok elverişli, koşullar da uygun olduğundan, Sado çetesi kısa zamanda onbir kişi oldu. Çetenin işleri çok iyiydi. Bi kez onların sığındıkları dağ, çok işlek olan ana yola egemendi. Jandarmaların ulaşamayacağı, yerlerini bulamıyacağı kadar da dikti, sarptı, bol mağaraları vardı. Üstelik Sado'nun köyüne yakındı. Dağın arka yamacı ormanlık olduğundan saklanıp gizlenmeye çok elverişliydi. Kısacası bu dağ, eşkıya için özel olarak yapılmış gibiydi; öyle ki, eşkıya olmayı hiç düşünmeyen biri bile bu dağı gördükten sonra, dayanamaz, eşkıya olma isteği duyardı.

Sado'nun köyünden olan Hamido da, sekiz arkadaşıyla birlikte aynı dağa çıkıp eşkıyalığa başlayınca, ordaki eşkıyalık işleri karıştı. Koskoca bir dağdı ama, yine de iki çeteye tek dağ yetmez oldu. Koca dağı bölüşememeleri yüzünden araları açılan Sado'yla Hamido'nun adamları, yolkesmeyi, otobüs yolcularını soymayı, baskınları bırakıp biribirlerine düştüler. Nerdeyse iki çetenin adamları silâhlı bir çatışmaya girip vuruşacaklardı ki, daha tecrübeli olan Sado, eski arkadaşı, köylüsü Hamido'ya, «Gelsin de anlaşalım, uzlaşalım» diye haber gönderdi. Sado'dan aşağı kalmak istemeyen Hamido da haberi getirene, «O bana gelsin. Ben onun ayağına gitmem!» diye cevap verdi.

Hangisinin hangisinin ayağına gideceği, iki çetebaşı arasında yeni bir anlaşmazlık konusu oldu. Uzun çekişmelerden sonra, Sado şu haberi gönderdi Hamido'ya: «Değil mi ki anlaşamıyoruz, öyleyse Şıh Sülo'ya soralım, o ne derse öyle yapalım!»

Şıh Sülo söz konusu olunca, Hamido bu öneriye karşı koyamadı. İki çetebaşı Sado ile Hamido, kendi köylerindeki Şıh Sülo'ya gidip, hangisinin öbürünün ayağına gitmesinin daha doğru olacağını sordular.

Şıh Sülo, sakalını avuçlayıp bir süre dalgın düşündükten sonra:

— Yaşı küçük olan, yaşı büyük olana gitsin, doğrusu budur... dedi.

Yaşı küçük olan Sado:

— Evet ama, dedi, benim çetemde onbir kişim var, onun sekiz kişisi... Benim çetem daha büyük, onun ayağına gitmem uygun mu?

Şıh Sülo:

— Haaa, o zaman başka, dedi, adamı az olan, adamı çok olana gitsin...

Uzlaşma yolu derken, büsbütün işler karışmıştı. O zaman Şıh Sülo:

— Şöyle yapın, dedi, sen yolun bir başından yürürsün, sen de öteki başından, orta yerde buluşursunuz... Böylece ikiniz de biribirinizin ayağına gitmemiş olursunuz.

Şıh Sülo'nun dediğini yaptılar. Yolun bir başından Sado, öbür başından Hamido yürüdü. İkisi de, hasmının kendi ayağına gelmesini istediğinden daha az yol almak için öyle ağır yürüdü ki, beşyüz metrelik bir yolun ortasına ancak onbeş dakikada gelebildiler. Yolun ortasında karşılaşınca el sıkışıp oturdular. Biribirlerine cıgara tuttular. Bu konuşmada iki çetebaşının aldığı karar şuydu:

«Sado ve Hamido çeteleri birlikte baskın yapacaklar, yol kesecekler. Elde ettikleri malı, parayı iki çete eşit olarak bölüşecekler.»

Bu bir ortaklık anlaşmasıydı. Yoksa çeteler yine ayrı ayrı yaşayacaklardı.

Ertesi sabah iki çetenin adamları, vâdi tabanından geçen yolun dönemeç yerini iyi gören yamaçta pusulandılar. Az sonra yoldan bir toz bulutu kalktı. Yaklaştıkça yoldan gelenin kamyon olduğu anlaşıldı. Koca kamyonun tıklım tıklım mal dolu olduğu, yükleri örten branda bezinin yüksekliğinden belliydi.

Lâstiklerine ateş edip kamyonu durdurdular. Kamyonu sardılar. Şoförün yanında olan, kamyona yüklü malların sahibiydi.

— Para! dediler.

İkisinin de üstlerini aradılar. Şoförün üstünden elli lira çıktı. Malların sahibinin ceplerini aradılar, yalnız on lirayla bir kaç kuruş bozuk para buldular.

Adam:

— Bütün malımı alın, tek canımı bağışlayın! diye yalvardı.

— Ulan hani para? Çıkar paraları, nerde?...

— Bütün paramı mala yatırmıştım...

Manifatura tüccarı olan adam, üçyüzbin liralık kumaş, bez almış, kamyona yükletmiş götürüyordu.

Şoförü oturttular. Manifatura tüccarını da sıkıca bir ağaca bağladılar. Sonra kamyondan, denk denk malları, top top kumaşları indirdiler. Bu top top kumaşları aralarında nasıl bölüşeceklerdi? Para olsa bölüşmek kolaydı: On lira sana, on lira bana... Yüz lira sana, yüz lira bana... Ama kumaş öyle mi? Bir top kumaşı biri, başka bir top kumaşı öbürü alsa haksızlık olurdu. Çünkü toplardaki kumaşlar ayrı ayrıydı, pahalısı var, ucuzu var, basması var, kumaşı var, don bezi var, ipeklisi var...

Kamyonu dereye yuvarlayıp gizlediler. Top top kumaşları da ormana taşıdılar.

Hamido:

— Kumaşları nasıl bölüşeceğimizi Şıh Sülo'ya soralım, dedi.

İki çeteden birer adam gönderip Şıh Sülo'dan sordular. Şıh Sülo, ağaçtan düzgün bir dal kesip adamlara verdi:

— İşte bununla kumaşları ölçer ölçer bölüşürsünüz... dedi.

İki adam, düzgün çubuğu getirdiler. İki çetenin adamları yanyana dizildi. Sado'yla Hamido, bir kayanın gölgesine oturmuş, cıgara içiyorlardı. İki çetenin içinde ölçü işlerinden en iyi anlayan biri, Şıh Sülo'nun verdiği çubukla kumaşları ölçüp ölçüp yırtıyor, her yırttığı parçayı, dizilmiş olanlara sırayla veriyordu:

— Nah, sana bir metre...

Yine ölçüp yırtıyor: Carrt...

— Al, bu sana bir metre...

Her biri, kendisine verilen bez parçalarını üstüste yere koyuyordu. Ağaçta bağlı olan manifatura tüccarı da şaşkınlık içinde onları seyretmekteydi.

Hamido, kendi çetesine bir haksızlık yapıldığını sezmişti ama, haksızlığın nasıl yapıldığını, nerde olduğunu bi türlü anlayamıyordu. Baktı, baktı, dayanamadı, birden:

— Bize az düşüyor! Haksızlık var! diye bağırdı.

Sado:

— Haksızlık yok, dedi siz sekiz kişi olduğunuzdan size sekiz pay düşüyor, biz onbir kişiyiz, bize de onbir pay... Sana ondan az görünüyor.

— Vaay, haksızlık!...

Sado'nun davranmasına kalmadan Hamido silâhını çekip onu cansız yere serdikten sonra, kumaşları ölçüp dağıtanlara:

— Şimdi haklı dağıtın! diye bağırdı.

Yine çubukla ölçüp yırtarak kumaşları dağıttılar. Beş top kumaş ölçülüp yırtılarak dağıtılmış, sıra altıncı topa gelmişti ki, öldürülen Sado'nun adamlarından biri, kendilerine bir haksızlık yapıldığından işkillendi:

— Bu metre küçük... Bize az kumaş düşüyor... Bunda haksızlık var! diye bağırdı.

Hamido:

— Küçük değil, tamam... dedi.

— Küçük!...

Hamido'nun bir daha, tamam, demesine kalmadan, öbürü tabancasını çekip kurşunları alnına boşalttı. Tabancayı her ilk çeken, karşısındakini vuruyordu.

İçlerinden biri:

— Yahu, biribirimize kıymayalım, bu gidişle adamımız kalmayacak, hep kırılacağız... dedi.

Sağ kalanlar, biribirlerine silâh çekmemek için yemin ettiler. Kumaşların yeniden ölçülüp dağıtılmasına başlandı.

Hamido'nun adamlarından biri:

— Haksızlık var! diye bağırdı.

— Nerde haksızlık var?

— Metre büyük. Size çok kumaş düşüyor.

— Büyük değil, tam...

— Büyük!...

Silâh çekmemek için büyük yemin ettiklerinden, silâh çekmediler ama, biribirlerine girdiler. Sopa sopaya, taş taşa, yumruk yumruğa kavgaya giriştiler. İki yandan da bir kaç ölü daha verilmişti ki, içlerinden biri:

— Durun yahu, dedi, kıra kıra biribirimizi, hep tükeneceğiz. Bunun kolayı var!

— Nedir?

— Bu metre küçük mü, büyük mü, bu kumaşların sahibi olan tüccar bilir. Ona soralım.

Çubuğu, ağaçta bağlı duran tüccara götürüp sordular:

— Bu metre küçük mü, büyük mü?

Hiçbiri türkçe bilmediğinden hepsi de kürtçe konuşuyorlardı. Manifatura tüccarı, sorularına şu cevabı verdi:

«Sûk ev sûke Metro ne piçûke!»

Tüccar, «Çarşı bu çarşı olduktan sonra, metre de ne küçüktür, ne büyük, tam size göredir.» demişti.

Tüccarın bu sözü üzerine, sağ kalanlar, yerdeki ölü arkadaşlarına bakıp, üzüntüyle:

— Vah vah, dediler, tam bizim çarşının metresiymiş, arkadaşlar boşuboşuna öldüler...

Aziz NESİN

Anayasa değişimi çalışmaları!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Ayısal yazı

DÜNYADA herkesten kuşkulanma ve insanları hizaya getirme üstüne bir sürü meslek vardır. Bunlar canayakın işler değildir ama onları doğuran pratik ihtiyaçları karşılamanın daha sevimli yolları bir türlü bulunamadığı için sürüp giderler.

Bekçilik, polislik, gardiyanlık, gümrükçülük falan gibi...

Bana öyle geliyor ki çaresiz kalsam o işlerin hepsini kıvırırım da, taş çatlasa yapamıyacağım bir meslek var dünyada:

Ceza yargıçlığı.

Neden derseniz, insanüstü bir varlık olduğuma kendimi inandıramam da ondan. Öteki işleri öyle bir poz benimsemeden yapabilirsiniz. Ama hemcinslerinizi yargılayıp «Şu suçsuzdur, şu çok suçludur, şu da az suçlu» diye ayırımlar yapar ve cezalar dağıtırken ister istemez yarı - tanrı rütbesini vermişsinizdir kendinize.

Bunun için de kendinize çok, ama çok güvenmeniz gerekir. Bende yok o kadar güven.

Geçenlerde emekliye ayrılan bir ağırceza yargıcımızın basına verdiği demeci okudunuz mu? Meslek hayatı boyunca dağıttığı hapis cezalarının toplamı bilmem kaç bin yıl, müebbetlerinki şu kadar düzine tutuyor. Verdiği idam cezalarının sayısı daha da fazla.

— Hem hepsi infaz edildi, diyor.

Ömrü boyunca binlerce kişiyi nasıl iyileştirdiğini, yaptığı ameliyatların hepsinde hastalarını nasıl kurtardığını anlatan bir hekimin rahat gururuyla söylüyor bunları.

Bu tutum ancak uyguladığı yasaların her zaman haklı ve kendinin her zaman tam tarafsız olduğuna yüzde yüz kesinlikle inabilen bir insan için mümkündür. Öyle inanç sağlamlığının gerektirdiği psikolojik bünyeye sahip olup olmadığınızı anlamak ister misiniz?

Gelin sizinle küçük bir test yapıverelim. Ruh röntgeninizin berrak çıkması için de konuyu insanlararası hukuktan daha kaba çizgili bir alana kaydıralım.

T.H.A.'nın geçen hafta verdiği şu haberi okuyun lütfen:

«Sahibinin içki içirdiği bir ayı, Balgat'da bir koyunu boğarak parçalamıştır... Yakalamak için sarhoş ayının yanına yaklaşamayan polisler, ayıyı tabanca kullanarak öldürmüşlerdir.»

Şimdi, bu habere tepkiniz nedir? Uygulanan işlem üstünde «tarafsızca» düşündükten sonra:

— Oh olsun pis ayıya; ettiğini bulmuş, mu diyorsunuz?

O zaman topluma her zaman rahatça uyabilmenizi sağlayacak dengeli, sağlıklı, inançlı bir ruh yapınız var demektir.

Ben öyle bir rahatlıktan yoksunum. Belki de aşırı hayvansever ve özellikle ayısever bir kimse olduğum için, kafam yukarıdaki habere isyan ediyor.

Bir kere, insanların her gün ayık kafayla binlerce koyun boğazlaması suç değil de, bir sarhoş ayının o gün tek bir koyunu haklaması niçin suç oluyor?

İkincisi, polislerin ayıya yaklaşamadıkları belirtildiğine göre, ayı da polislere yaklaşmamış demektir. Yâni polislerin kendilerini savunmaları diye bir durum yok; ayıyı kovalamaları var.

Üstelik, sarhoşluk geçici bir haldir. Madem ki ayının ayıkken koyun yeme âdeti olduğu iddia edilmiyor, öyleyse hayvancağız bir kaç saat rahat bırakılınca koyunlar da tehlikeyi atlatmış sayılırlardı.

En önemlisi, ayıya içkiyi sahibinin içirmiş olması. O adama ilişmeyip ayıcığı kurşunlamak hangi mantığa sığar? Asıl sorumluyu bırakıp sorumsuza yüklenmek değil midir bu?

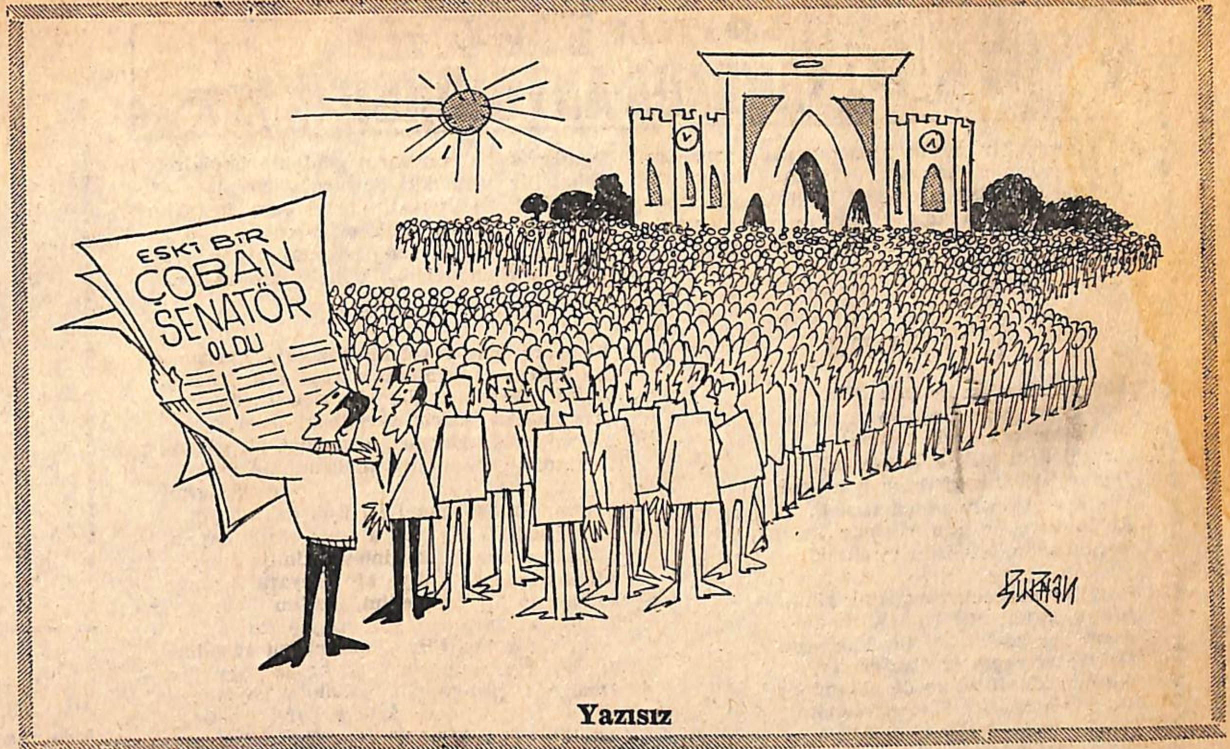
Ama diyeceksiniz ki:

— Senin işin mi yok? Sorumsuza yüklenme örnekleri kendi toplumumuz içinde bu kadar bolken ayı savunmasıyla ne uğraşıyorsun?

Orası da doğru.

Ne yapalım, insanları adam gibi savunamıyoruz; bâri bugünlük ayıları savunalım dedik...

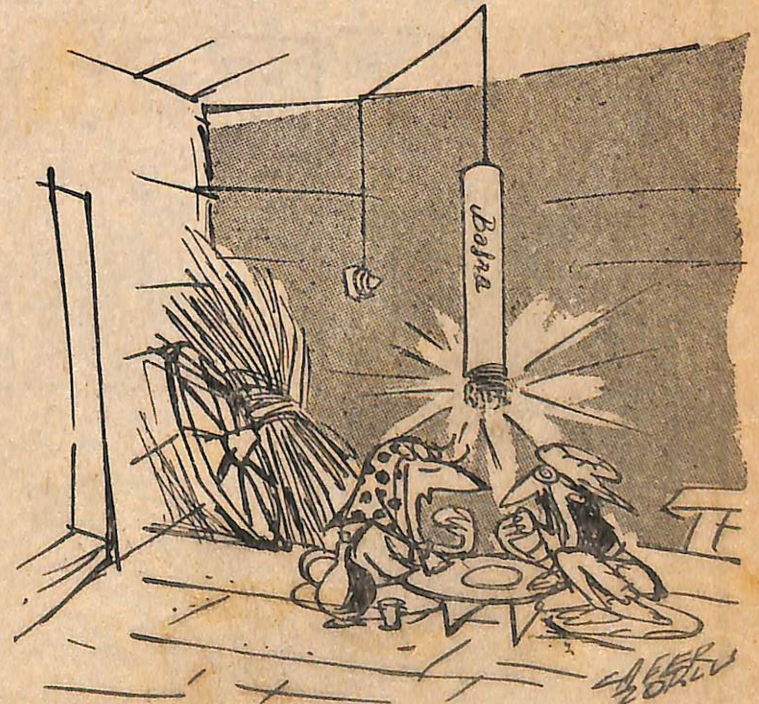
Refik ERDURAN

Yazısız

— Rakı şişesinde patlıcan yetiştirildi. —

— Samsun'un Bafra köylerine elektrik verilecek. —

50 YILIN AKBABA ANTOLOJİSİ

DERLEYEN: KUDRET SİNAN

Geniş bir neslin sanatçılarına kucağını açmış olan Akbaba'da Nâzım Hikmet de 1925 - 1928 yılları arasında, kimi imzalı, kimi «Kartal» takma adıyla eserler yayınlamıştı. Aşağıdaki örnekler bunlardan bir kaçıdır.

●

LÂDES

Lâdes tutuşalım seninle diye
Dün gece yalvardım şen sevgiliye.
İmâlı bir edâ verip sesine,
Sevgili dedi ki: Söyle nesine?...
Dedim: Aldatırsam eğer ben seni
Bir kere öpeyim beyaz enseni.
Aldanırsam üç gün yüzüme bakma,
Saçını önümde çözüp bırakma!...

Görelim yenecek diye kim kimi,
Güldü, kabul etti bu teklifimi.
Artık her sözümden bir hile seçti,
Dakikalar geçti, saatler geçti...
Ne onu aldattım, ne de aldandım;
Bu böyle seneler sürecek sandım...

Onun dalgınlığı benden de derin,
Eski bir şark işi ipek minderin
Bir ucunda kendi, bir ucunda ben,
Gözlerimiz yerde düşünüyorken
Ne hile bulalım diye yarına,
Birden o saçını omuzlarına
Tel tel dağıtarak karşımda durdu.
Sonra dizlerime düşüp oturdu,
Dedi ki: Yakınlaş, yakınlaş... Eğil!..
Artık ben lâdesi, cezayı değil
Bütün varlığımı unuttum bir an..
Bu beklenilmeyen iltifatından
Binlerce ihtimal gelirken akla,
Dedi: Şu fildişi, ince tarakla
Saçlarımı tara, hiç incitmeden...
Daha tarağına elim gitmeden
Güldü, «lâdes..» diye birden kalkarak.
Düştü, parçalandı yerlerde tarak...

İNCİ

Yüzlerce sene evvel çok güzel bir kız varmış.
Ayağına kapanıp bütün gençler yalvarmış
Bu eşi bulunmayan güzeli almak için.
Erimişler aşk denen alevden için için,
Güneşin sıcağıyla eriyen karlar gibi;
Hepsinin bu sevdadan hicran olmuş nasibi...
Böyle yaşıyorlarken dünyalarına küskün,
Güzel kız dâvet etmiş âşıklarını bir gün.
Demiş: «Elbet veremem gönlümü hepinize,
Fakat bir müsabaka açıyorum ben size:
En güzel, en kıymetli inciyi bana her kim
Getirirse onunla artık evleneceğim...»
Âşıklar mallarını feda edip satmışlar,
Dört taraftan en büyük inciyi aratmışlar.

* * *

Yüzlerce sene evvel bir saz şairi varmış;
Bu gencin de gönlünü o kızın aşkı sarmış.
Aklını alıvermiş gök elâ renkli gözler;
Her dakika biricik sevgilisini özler,
Her dakika ağlarmış, sızlarmış, âh edermiş;
Aşkından perişanmış, mahzunmuş,
derbedermiş...
Duymuş müsabakayı bu âşık da nihayet,
«İnci nedir?» diyerek o anda etmiş hayret.
Çünkü o ana kadar inciyi bilmiyormuş.
«İnci nasıl şey?» diye bir ihtiyara sormuş:
«Ben onu hiç görmedim, gezdim diyar diyar.»
Demiş ki zavallıya gülümseyip ihtiyar:
«Güzel bir taştır inci, kadınların süsüdür;
Durduğu yer onların açık, beyaz göğsüdür.
Denizden çıktığından, pahalıdır gayetle...»
Bu sözleri duyunca âşık bakar hayretle,
Der ki: «Ben, deniz nedir, onu da bilmiyorum.»
İhtiyar denizi de anlatır: «Dinle yavrum,
Bu öyle bir sudur ki ufuğa kadar açık,
Bazan dalgalar vardır kıyısında ufacık;
Bazan fırtına çıkar, hava olunca lodos,
Deniz birden kudurup kayalara vurur tos.
Sen karada gezmişsin, belli, bu yaşa kadar.
Bu dağların ardında çok uzak bir deniz var.
Pek merak ediyorsan yürü, memleketler aş.»
Saz şairi, bu sözler bitince, yavaş yavaş
Denizi bulmak için seyahate koyulur,
Uzun yollar üstünde harap olur, yorulur.
Nihayet gök toprağa ışığını dökerken
Bir sahile yaklaşır henüz şafak sökerken...

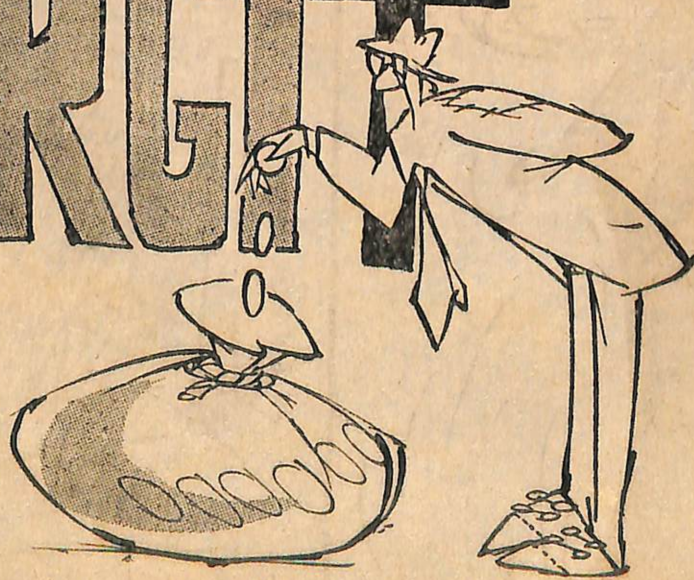
* * *

Aradan bir yıl geçip nihayet mühlet bitmiş,
Âşıklar akın akın kızın yanına gitmiş.
Hepsi de dizilmişler önüne birer birer:
Ellerinin üstünde donuk, beyaz inciler.
Güzel kız seyre dalmış, oturarak yerine;
İpek elbisesinin uzun eteklerine
Bütün delikanlılar koymuş hediyesini!
Gözlerini açarak herkes kesmiş sesini:
«Acaba hangisini kabul edecek?» diye...
Dışardan bir gürültü duyulmuş o saniye:
«Bırakın, muradıma ben bugün ereceğim,
Bırakın sevgilime inciler vereceğim...»
«O da getirsin» diye güzel kız vermiş izin,

NÂZIM HİKMET

Şair içeri girmiş, tereddüt etmeksizin.
Anlatmış kalbindeki sızlayan bir yarayı,
Anlatmış uzun uzun bütün bu macerayı...
«Ben bir şair âşıkım, elimde bir kırık saz,
Yapyalnız yaşıyorum, derdim çok, sevincim az.
O güzel gözlerine bir pınar gibi gönlüm
Yıllarca aka aka tükendi tahammülüm.
Fakat seni unutmak gelmiyordu elimden...
Ve bir gün işittim ki inci istemişsin sen.
Ama bu ana kadar görmemiştim ben onu,
Öğrendim bu incinin denizde olduğunu.
Deniz nerde? diyerek arıyordum bu sefer;
Aşkının kuvvetiyle aştım dağlar, tepeler.
Nice ülkeler gezdim, nice dağlar dolaştım,
Bir sabah, sonu gelmez bir denize ulaştım:
Güneş içinden doğup içinde batıyordu;
Sular arzın üstüne yaslanmış yatıyordu.
Rüzgâr yavaş esiyor, engin sessiz, durgundu;
Vücudum aylar süren yolculuktan yorgundu.
Aşkınla geliyordu kalbime kuvvet yine;
İndim büyük denizin o büyük sahiline
İncileri topladım, uğraşıp didinerek!...»
Âşıkın sözlerini dinlerken kadın, erkek;
Şair omuzundaki bir torbayı uzatmış,
Yere, bağını çözüp, incileri boşaltmış.
Fakat o anda herkes kahkahalarla gülmüş:
Çünkü inci yerine çakıltaşı dökülmüş.
Güzel kız genç âşıka demiş: «Bunu iyi bil:
Bu, parayla alınmış incilere mukabil,
Senin çakıltaşların çok değerlidir elbet;
Şair! Yaşayacağım seninle ilelebet...»

— Vergi ödemesinde vatandaşa kolaylık gösterilecek. —

●

BEN

Kimi cansız, ihtiyar;
Kimi canlı, bahtiyar,
Kimi düşmüş süsüne.

Çubuğumu yakayım,
Karışmadan bakayım
Dünya gürültüsüne.

Gençliğin hevesiyle,
Bir güzel busesiyle
Kalmaz derdimden eser.

İnler gönül tamburam,
Başımdan buram buram
Hicran yelleri eser.

Şu dünyada dileğim:
Mini mini meleğim,
Biraz ekmek, biraz su.

Ne siyasetin adı,
Ne mebusluğun tadı,
Ne zenginlik kaygusu...

Akbaba Televizyon

BİZİM sevimli AKBABA bilgi yarışması spikerimiz hayli yüksek sesle haykırdı: «Sayın okuyucular, bu haftaki bilgi yarışmamıza hoşgeldiniz. Karşınızda umumî kültür üzerine çeşitli dallarda yarışacak iki müsabık var. Hangisi daha çok soruya cevap verebilirse armağan kazanacak. Kendilerini takdim ediyoruz. Sayın bayan Melek Kanatsız, sayın bay Çetin Cevizoğlu... Kendileriyle kısa bir konuşma yapıyoruz... Buyrun sayın Kanatsız. Ne işle meşgulsünüz?

— Ev kızıyım efeeem.

— Teşekkürler... Özel zevkleriniz?

— Sinema... Yerli filmlere bayılıyorum. Tarhana çorbası yapmayı da bilirim. Başka özel zevkim eeee... Şeeey, söylemek münasebet almaz.

— Peki peki... Vücut ölçüleriniz?

— 95 — 60 — 95...

— Mükemmel... Çok güzel, çok güzel. Hiç güzellik yarışmasına filân girdiniz mi?

— Plâj güzelliği yarışmasına girmiştim. Hakkımı yediler. Meğer Aysel'i daha yakından tanıyorlarmış. Bilseydim ben de jüri ile evvelden tanı...

— Evet evet bu kadar kâfi. Müsaadenizle biraz da bay Cevizoğlu ile görüşelim. Buyurun bay Çetin. Siz de biraz kendinizden bahsedin. Adınız ne?

— Çetin Cevizoğlu.

— Tamam. Teşekkürler. Şimdi yarışmaya geçiyoruz. Her iki yarışmacıya da Tarih, Coğrafya, Resim, Müzik, Edebiyat, Spor gibi çeşitli konularda hep aynı nitelikte sualler sorulacak. Bayan Kanatsız ilk sorunuz:

— «Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu kimdir?»

— Osman bey...

— Hayır. Fakat vaktiniz var.

— Sultan Hamit...

— Değil, 15 saniye kaldı.

— Gazneli Mahmut...

— Hayıır. Cumhuriyeti dedim.

— İsmet Paşa...

— Yok yok... O, demokrasiyi kurdu. Kurduğu o saat... Tamircide... Ben hani vatanı kurtaranı soruyorum?...

— Haaaa... Atatürk canım...

— Sizi candan yürekten kutlarım... Şimdi, yarışmanın eşit şartlar altında olması için bay Çetin'e de bir isim soracağım: «Aristofanes'in büyükbabasının kaynanasının adı nedir?»

— ......

Vaktiniz doldu. Zaten ben de bilmiyorum. Şimdi coğrafya sorusuna geçiyoruz. Bayan Melek Türkiye'nin Kurtuluş Savaşında önemli yeri olan nehir hangisidir?

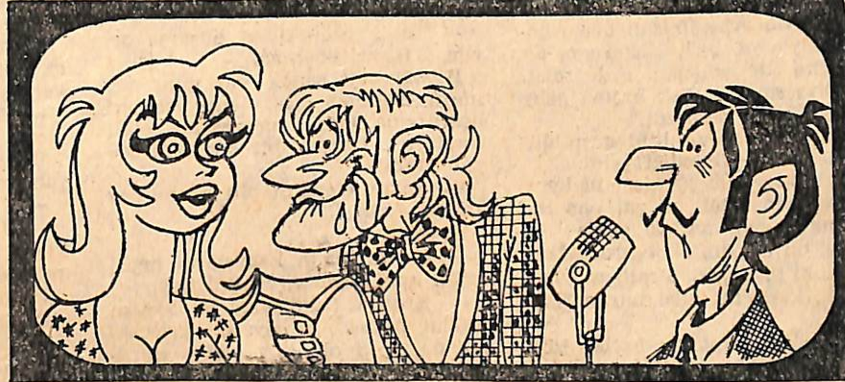
— Kızılırmak...

— Hayır. Düşünün...

— Yeşilırmak...

— Değil, değil sayın Kanatsız... Vakit azalıyor... **(Spiker arkadaş bu sırada mikrofonun önündeki su bardağını devirdi telâşla, özür diledi:**

— Pardon. Su bardağını kırdım. Elim biraz sakar. Yaaa, işte böyleyim. Ne yapayım. Beş saniyeniz kaldı...

— Buldum ayol. Sakarya...

— Bravooo... Hep beraber alkışlıyoruz. Şimdi bay Çetin'in coğrafya sorusu: «Amazon nehrinde kaç balık yaşar?»

— ......

— Pekiii... Coğrafya sorusu da maalesef cevapsız kaldı bay Cevizoğlu. Şimdi sayın Kanatsız'ın Edebiyat sorusu: «Mısra sonlarındaki ses uyumuna ne denir?»

— Soruyu tekrarlar mısınız? Pek anlamadım.

— Mısra sonlarındaki ses uyumuna ne denir?

— Şey... Affedersiniz. Mısra da ne?

— Şiirlerde... Hani satırlar... Hani Kaf Dağının arkası... diye bir deyim var. Sorduğum sualin cevabı olan kelime de zaten artık oralarda, kimse kullanmıyor. Üzülerek söyleyeyim bundan fazla ipucu veremem.

— Kaf dağı mı?

— Maalesef değil ve vaktiniz doldu... Sizin Edebiyat sorunuz bay Çetin: «Emilé Zola, Assomoar adlı eserini tamamladığı zaman sakalının boyu kaç santimdi?

— ......

— Vaktiniz doldu. Bayan Meleğin resim konusundaki sorusu: «Ressam İbrahim Çallı, hangi milletten dir?»

— Kim?

— İbrahim Çallı...

— Basbayağı İbrahim mi adı?

— Evet evet...

— Deli İbrahim olmasın...

— Bu ressam. Padişah değil. Adı da İbrahim. Hangi milletten olabilir?

— Türk'tür zahir...

— Bravooo... Tebrikler. Sizin sorunuz Çetin bey: «Pcasso'nun ilk paletini kaça satın aldığını biliyor musunuz?»

— ......

— Bayan Melek, Müzik sorunuz: «Do'dan bir sonraki notanın adı nedir?»

— Eeee... Şeyyy. Nasıl söylesem? Do'dan bir sonra değil mi? Yâni üç harfli olacak... Öyleyse şeydir... Affedersiniz... DON olsa gerek.

— Hayır efendim. Müzik sorusu...

— Öyleyse ben bilemem.

— Pek üzüldüm. Diğer yarışmacının müzik sorusu: «Chopin'in La bemol majör opus 20. eserinin 18 inci mezürünün sol el için Fa anahtarıyla yazılmış ilk notası nedir?»

— ......

— Zaten vaktiniz doldu. Sizin yeni sorunuz bayan Melek: «Kaşın altında bulunan uzva takılan ve adını bu uzuvdan alan âlet nedir?»

— Gözlük...

— Tamam. Mükemmel. Şimdi bir âlet de bay Çetin'e soralım: «Atom reaktörünün ana pimine ne denir?»

— ......

— Vaktiniz doldu. Bayan Kanatsız sizin sorunuz: «Kamyon, otobüs ve minibüsten küçük, dört tekerlek üzerinde hareket eden motorlu şehir içi vasıtası nedir?» Sorunuz biraz uzun, isterseniz tekrarlayayım. Zira sizi uyarıyorum bu soruya bir defada cevap vermeniz gerekiyor.

— Evet, tekrarlayın lûtfen... **(Bizim spiker tekrarladı).** Kız da cevabı yapıştırdı:

— Traktör.

— Yazık bayan Kanatsız Melek... Şehir içi vasıtası diye ikaz etmiştik. Her ne kadar kanalizasyon, çevre yolu, istimlâk gibi nedenlerle şehrimizin tarladan farkı kalmadı ise de, ara sıra otomobillerin de yürüyebildiği oluyor. Şimdi bay Çetin'in, tabiî gene bir âletle, yâni bir araçla ilgili sorusu: «Yeni bir **(münasip yerlere kına koyma makinesi)** icat edildi. Bu âlet bir seferde kaç gram kına püskürtür?»

— ......

— Şimdi sizin spor dalındaki sorunuz ey Melek: «Bir futbol takımının en gerideki müdafaa oyuncusu kimdir?»

— Gerici mi?

— Bu bir spor sorusu. Siyasetle, dinle alâkası yok. Soruyu tekrarlıyorum: «Bir futbol takımın. da son müdafi olarak kaleyi koruyan oyuncuya neci denir?»

— Kaleci mi?

— Tammmaaam. Alkışlıyoruz hep beraber. Sizin sorunuz bay Çetin Cevizoğlu: «1936 Berlin Olimpiyatlarında sırıkla yüksek atlamada yedinci olan atlet, sırığa kaç santim yukardan yapışmıştı?»

— ......

— Vakit doldu bay Cevizoğlu. Dereceye giremeyen atletler, sırığı kökünden kavramışlardı... Neyse, Melek hanım, zooloji sorunuz: «Örümceğin kaç bacağı vardır?»

— Aaaa... Ben örümcekten korkarım. N'olur bu soruyu değiştirin...

— Sekiz saniyeniz kaldı. Sekiiiiz...

— Haaa... Örümceğin mi? Şöyle biçimli söyleseniz canım... Onu bilmeyecek ne var. Tabiî sekiz bacağı var...

— Doğruuu... Alkışlıyoruz... Çetin beyin sorusu: «Fare kuyruğu ile eski çağlarda yaşamış mamut kuyruğu arasında kaç milim fark vardır?»

— ......

— Tamam... Bilemiyeceğinizi tahmin etmiştim. Elinizde hesap makinesi bile olsa değil otuz saniyede yarım saat içinde bile bu işin içinden çıkılmaz. Üstelik kuyruk boylarını da bilmiyoruz? Sizin sorunuz Melekciğ... Hanım... «İstanbul hangi padişah tarafından fethedildi?»

— Fatih Sultan Mehmet.

— Doğruuu... Şahane bir yarışma çıkarıyorsunuz... Vallahi tallahi, Kur'an ekmek çarpsın ki elimdeki kâğıtta da aynen öyle yazıyor... Şimdi sizin sorunuz: «İkinci Viyana Kuşatmasında, ikinci yeniçeri ortasına kumanda eden yeniçeri ağasının seyisi kimdi?»

— ......

— Üzgünüm bay Çetin. Hatırlayamadınız. Bildiğinize eminim. Bu bakımdan bizden daha şanslı sayılırsınız. Biz zaten bilmiyoruz.

Sayın okuyucularımız, bu kültür yarışmasında her iki yarışmacıya da aynı konularda birer soru sorduk. Bayan Melek büyük başarı gösterdi. Bu kültürlü genç kızımızı hep birlikte alkışlıyoruz.

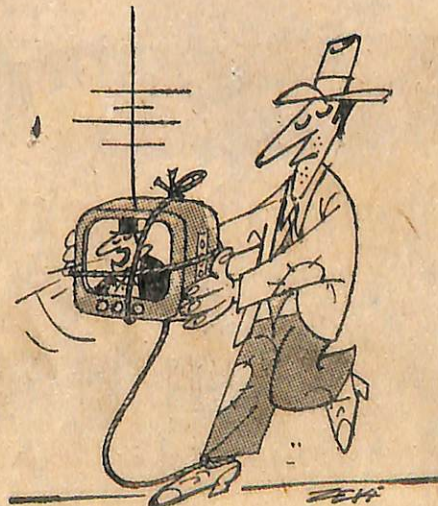
Fakat bizi hatırlamanız için sizin de elinize bir şey tutuşturacağız bay Çetin... Hepinize iyi haftalar sayın okurlar...

* * *

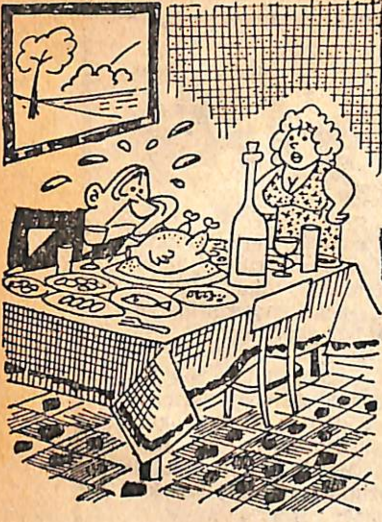
Yarışma programı sona erdikten sonra bizim patron, takdimci arkadaşı çağırdı: «Yahu kardeşim böyle şey olur mu? Bu ne biçim müsabaka? Sualleri hazırlamaya vakit bulamayıp işi sana bıraktıksa böyle mi yap dedik?» diye çıkıştı. Bizimki boynunu büktü: «Ama ne güzel kızdı değil mi efendim?» dedi...

Yaman KORUR

TELE — KARİKATÜR

Yazısız

Memurun Tatlı Rüyası

Muzaffer İzgü

HADEME:
— Müdür bey sizi çığırıyo! dedikten sonra, Hüsnü bey, romatizmalı dizlerini oğuşturarak ayağa kalktı, ceketinin önünü ilikledi, yarım sigarasını söndürdü, kravatını düzeltti, yılların verdiği yorgunlukla, ağır ağır müdür beyin odasının yolunu tuttu. Kapıyı tıklattı, içerden müdürünün kalın ve gür sesini duyduktan sonra içeriye girip, başıyla selâmladı. Masaya üç adım uzaklıkta durarak:

— Buyrun efendim, beni çağırmışsınız, dedi.

Müdür, başını kaldırmaksızın:

— Şey, o yarına yetişecek olan istatistikler hazır mı? diye sordu.

Boynunu kırdı Hüsnü bey:

— Hazırlıyorum beyefendi, dedi.

— Biliyorsunuz yarına hazır olacak onlar, en geç saat onda postalanması gerek.

— Gücümün yettiği kadar çalışıyorum beyefendi...

Müdür, yine başını önündeki evraktan kaldırmaksızın, kül tablasında duran sigarasına el attı, bir nefes çektikten sonra:

— Şey, akşam evde misiniz? diye sordu.

Birdenbire aklı başından gitti Hüsnü beyin... Müdürü ona, «Akşam evde misiniz?» diye soruyordu? Bu ne demekti? Onlara misafirliğe gelecekti... Koskoca müdürü, Hüsnü beyin evine gelecek, onun kahvesini çayını içecek, sigarasını tüttürecekti? Dahası da vardı, şöyle müdürünün karşısına geçecek, gerekirse ayak ayak üstüne bile atabilecekti... Sonra, sonrası vardı... Arkadaşları?.. Onlar nasıl şaşacaklardı kimbilir? Devrisi günü Hüsnü beyin yanına oturup, «Eee anlat bakalım, müdür beyle neler konuştunuz? Buradaki gibi sert mi misafirlikte de, aman benim için bir şey söyledi mi, terfim hakkında bir lâf etti mi?»

— Evet, dedi müdür, akşam evde misiniz?

Hüsnü bey, uykudan uyanır gibi:

— Şey, tabii efendim tabii, çoluk çocuk evdeyiz, dedi...

O sırada telefonun zili çaldı, müdür bey telefonu kulağına götürürken, Hüsnü beye çıkması için eliyle işaret ederek:

— Ben sizi çağırtırım yine, dedi...

Çıktı dışarıya Hüsnü bey... Kulaklarına inanamıyordu? Müdürü, o sert, o kaşları çatık, o her şeyde bir hatâ arayan müdürü, kalkıp Hüsnü beyin evine misafirliğe gelecekti... Öyle ya, belli ki karısını da getirecekti ki, «Akşam evde misiniz?» diye sordu... Tek başına gelecek olsa, böyle demezdi.

Hüsnü beyin aklına birden, müdürünün evlerini bilmediği geldi:

«Hay Allah, dedi içinden, hademe Murtaza efendi biliyor ya, ona sorar, onunla gelir kapıya dek.»

Büyük bir coşkunlukla girdi odasına... Sanki piyangodan milyon çarpmış gibi, karşı masada oturan Hayri beye:

— Bu akşam müdür beyler bize ziyarete gelecekler, dedi.

Hayri bey:

— Hangi müdür beyler? diye sordu.

— Bizim müdür canım...

Şaştı Hayri bey:

— Olmaz Hüsnü bey kardeşim, dedi...

— Canım beni onun için çağırmış... Bu akşam evde misiniz Hüsnü bey dedi, ben de, buyrun efendim evdeyiz, dedim...

Ardından bir eyvah çekti ki Hüsnü bey, Hayri bey şaştı kaldı:

— N'oldu ki kardeşim? dedi Hüsnü beye.

— Yahu sorma, hanım bugün çamaşır yıkıyor, ev dandini...

— Dandini mi?

— Dandini ya... Hay Allah... Şey ben gideyim... Hemen gideyim... Sonra çay kahve de yok evde, onları da alayım...

Birden istatistikler geldi aklına. Hayri beye:

— Ne yapacağız bu istatistikleri? dedi.

— Canım şimdi istatistik düşünecek zamanın mı? Koskoca müdür beyin evine misafirliğe geliyor, sen burada istatistiği düşünüyorsun... Haydi haydi sen git ben idare ederim...

— Şimdi izin alsam olmaz ki, sen şey de ararsa beni, hani maliyede vergi farkları vardı ya, onları almaya gitti de... Amman gözünü seveyim Hayri bey, idare et işte, bak bak, inekleri şuraya yazacaksın, öküzleri buraya... Öküzler kırmızı kalemle yazılacak, inekler mor kalemle... Ben koşup gideyim eve...

— Koş koş, dedi Hayri bey. Ardından da: Aman bir fırsatını bulup benim terfi meselesini açıver müdüre, sizden önceki müdür hakkını yedi arkadaşın falan deyiver olmaz mı?

— Tabii tabii, fırsat düşerse derim... Haydi hoşçakal...

Hüsnü bey, sanki otuz yılın memuru değilmiş gibi, merdivenleri uçarcasına indi, uçarcasına çıktı caddeye... İlk kez bir kurukahveciye uğradı:

— Aman efendim elli gram has kahve, dedi...

Kahveci:

— Beyim bizim kahvelerin hepsi zaten has, deyince, Hüsnü bey:

— Kusura bakmayın, bu akşam müdür beyler bize ziyarete gelecekler de, ayıp olmasın... diye mırıldandı.

Adam dinlemiyordu ama, anlatıyordu Hüsnü bey:

— Bundan yirmi yıl önce bi keresinde de ben İzmit'teyken de gelmişti müdürüm... Hem kaynanasını bile getirmişti... Şimdi bu müdürüm de nedense sevdi beni... Eee meslekte otuz yılını dolduran bir ben varım o dairede... Baktı gördü adam, en tecrübelileri benim, tuttu beni sevdi...

Kahveci:

— Üçyüz altmış kuruş beyefendi, dedi...

Hüsnü bey kahvenin parasını verip karşı kaldırıma geçti, bir şekerci dükkânına girdi:

— Aman kardeşim en taze şekerlerinizden ikiyüz elli gram, dedi... Bu akşam müdür beyler bize ziyarete geliyorlar da...

Adam şekeri tartmaya çalışırken, konuşuyordu Hüsnü bey:

— Bundan önce de müdürümün biri ziyaretime gelmişti... Nedense çok severler beni müdürlerim... Çünkü vazifemi müdrikim efendim, yap dediklerini yaparım, yapma dediklerini yapmam... Müdürümden izinsiz kimseye bir beyaz kâğıt bile vermem... Bir keresinde efendim ben Malatya'da memurken...

Şekerci, şeker paketini uzattı:

— Dörtyüz elli kuruş, dedi...

Hüsnü beyin lâfı yarım kaldı, şekerin parasını uzattı, çıktı dışarıya. Bir dolmuşa binip evin yolunu tuttu... Orada da sabredemedi, bu ziyaret hakkında bir iki lâf etti ama kendisini dinleyen olmadı... Rüzgâr gibi girdi evin içine ve:

— Hayriyeee! diye bağırdı...

O denli korktu ki karısı Hayriye hanım, bir şey oldu zannetti, koşarak indi merdivenleri:

— Ne var Hüsnü bey? dedi.

— Yahu şey yahu, bu akşam müdür beyler bize ziyarete geliyorlar...

— Aman Allah, dedi kadın, her taraf rezil...

— Canım onun için erken geldim ya, haydin haydin, kız oğlan, hepimiz dört elden toparlayalım ortalığı...

Sonra karısına şekerle, kahveyi uzattı:

— Al, dedi, kahveyle şeker...

Kadın:

— Aman Hüsnü bey, dedi koskoca müdürün geliyor, hiç şekerle kahveyle olur mu?

— Yanına bir de çay yaparsın canım...

Bu sırada kızla, oğlan da geldi yanlarına... Kız:

— N'olmuş? dedi.

— Hiç, dedi Hayriye hanım, bu akşam babanın müdür beyleri bize gece ziyaretine geleceklermiş de...

— Neee? dedi kız, aman saçlarım.

Bağırdı Hüsnü bey:

— Senin saçından önce evin içi... Hay Allah tam da buldun yâni çamaşır yıkayacak günü?...

Hayriye:

— Çaya bisküvi gerek Hüsnü bey, dedi.

Hüsnü bey elini cebine attı, ayın sonuna üç gün vardı. Tam bu sırada kız:

— Hiç bisküvi olur mu anne, kuru pasta alalım, deyince Hüsnü bey:

— Dur sen bakalım kız, karışma, dedi.

— Doğru, dedi Hayriye hanım, yarım kilo kuru pasta alalım...

Hüsnü bey yine paraya baktı:

— İkiyüz elli gram yeter, dedi.

Kız:

— Tuzlu çubuk, deyince, Hüsnü bey:

— O da ne? diye bağırdı.

— Kız haklı, dedi annesi, tuzlu çubuk da gerek...

Hüsnü bey yine paraya baktı, yine ağlayacak bir durumda:

— Yahu müdür beyler bize ziyafete gelmiyorlar, gece oturmasına geliyorlar, dedi...

— İyi ya babacığım, dedi kız, çayın yanına sadece kuru pasta olmaz ki, tuzlu çubuk vermek şart...

— Hay icat edenin...

— Ayol, dedi Hayriye hanım, hem müdürüm geliyor diye seviniyorsun, hem de şunu bunu al deyince...

— Canım para para... Cebimdeki paranın ne kadar olduğunu biliyor musunuz? Yüz gram da ondan alalım...

— Az, dedi kız...

— Yeter yeter, dedi Hüsnü bey.

Hayriye hanım:

— Meyve, deyince, Hüsnü bey ellerini havaya açıp:

— Hey Yârabbim, dedi, yahu siz ne yapıyorsunuz, adamcağızı mide fesadına mı uğratacaksınız?

— Yoo, dedi kız, şart babacığım... Tam gideceklerine yakın meyve çıkarılır, bize okulda böyle öğretiyorlar...

Ağzını eğdi Hüsnü bey:

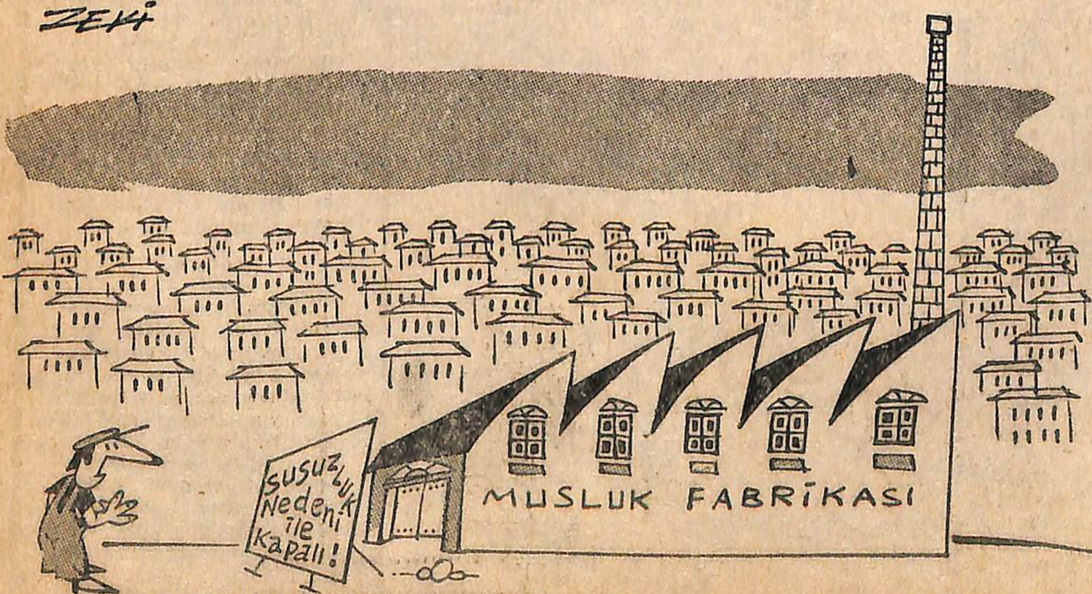
— Binikiyüz lirayla ev nasıl geçindirilir onu da öğretiyorlar mı? diye bağırdı.

Hüsnü bey oğluna para uzattı:

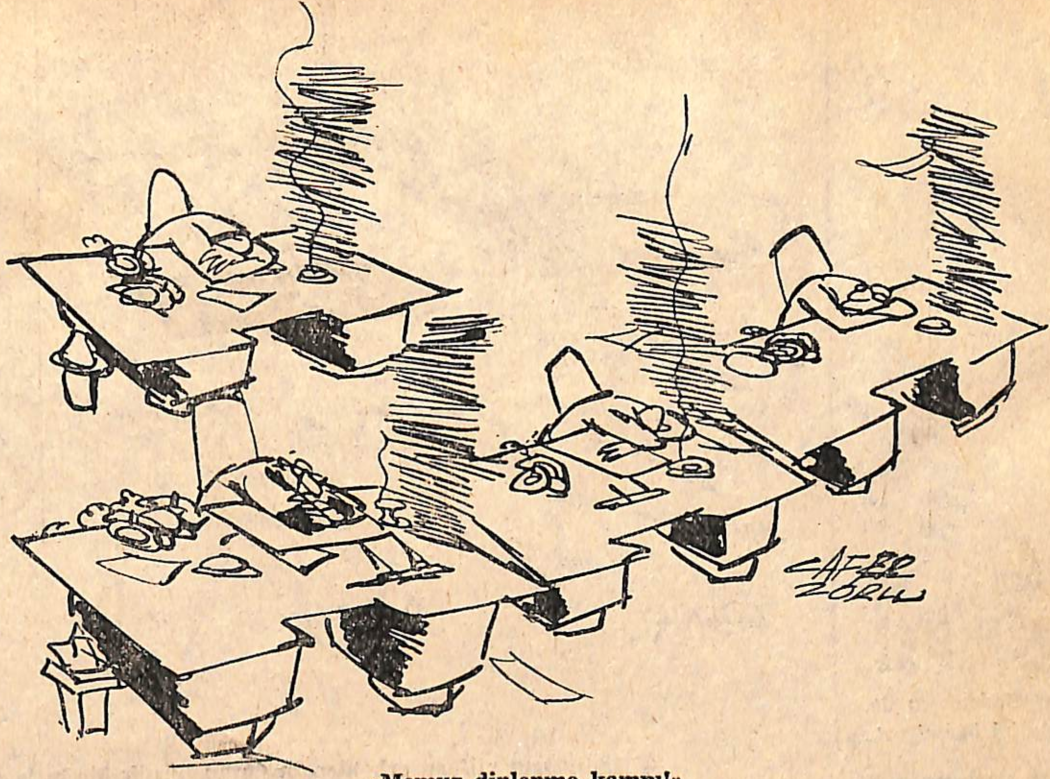
— Bana bak ulan, dedi, ikiyüz elli gram kuru pasta alacaksın, yüz gram tuzlu deynek mi nedir ondan, sonra bir kilo iyisinden şeftali, bir kilo kiraz, yarım kilo da kayısı, tamam mı?

— Tamam babacığım, kavun?

İyice kızdı Hüsnü bey:

— Susuzluktan bazı fabrikalar çalışmıyor. —

«Memur dinlenme kampı!»

— Ne kavunu ulan? diye bağırdı.

— Şey turfanda da babacığım, müdür beye iyi fors olur diyecektim hani...

Hüsnü bey elinin tersiyle indirecekti oğlanın suratına ama, vazgeçti. Oğlan gittikten sonra harıl harıl çalışmaya başladılar. Bu arada Hüsnü bey camın birini silerken kırdı; bereket versin cam boydan boya parçalanmadığı için kâğıtla ortasından tutturdu... Bir taraftan da konuşuyordu boyuna:

— Şu müdürler insan sarrafı oluyorlar vesselâm... Biliyorlar Hayriye biliyorlar, şimdi adam kalkıp Hayri beyin evine ziyarete gitse, Hayri bey bir şımarır ki sorma, yarın geçer müdür beyin karşısına, sigarayı yaktığı gibi ayak ayak üstüne de atar... Fayri bey desen, zaten cıvığın biri, büsbütün cıvıtır. Ama ben, ne saygımda kusur ederim, ne de hürmetimde... O İzmit'teki müdürüm de bize ziyarete geldikten sonra adama daha çok hürmet etmeye başlamıştım... Kimbilir, belki adam yine ziyaretime gelirdi, tâyini çıktı, biliyorsun değil mi Hayriye?

Kadıncağız, yorgun kafasını güçlükle sallıyor:

— Evet Hüsnü bey evet, diyordu.

— Vallahi bu müdürüm de nedense çok sevdi beni. Geçen gün çağırdı, bana en mahrem evrakları teslim etti, bunları kayda geç, dedi... Niye teslim etti, belli ki bana sonsuz itimadı var... Ah efendim ah, nerde o eski memurluk, şimdi memurlukta da saygı hürmet kalmadı... Bugün daireye giren bir memur, kendini müdürle bir tutuyor... Ulan bir kere ikisinin arasındaki farka bak be, şöyle bir müdüüür de, ardından da memur de, hangisinde ağzın dolu dolu oluyor, bir gör...

Akşam üzeri her taraf pırıl pırıldı... Sadece iş, müdür beyleri beklemeye kalmıştı. Yemeklerini de erkenden yiyerek, tetikte beklemeye başladılar. Hüsnü bey pencerenin yanına geçti ve yolu gözlemeye başladı.

Ama saatler boyuna geçtiği halde ne gelen vardı, ne de giden... İlk kez, saat dokuza doğru karısı Hayriye hanım konuştu:

— Sakın yanlış anlamayasın Hüsnü bey?

— Bana öyle dedi, bu akşam evde misiniz dedi... Böyle dedi Hayriye, akşam evde misiniz? dedi.

— Birden hastalanıp mastalanmasın?

İçini çekti Hüsnü bey:

— Bilmem ki Hayriye, bilmem ki. Saat onbuçuğa dek hiç konuşmadı Hüsnü bey, gözü köşedeki elektrik direğinde, baktı durdu yola... Onbuçukta:

— Baba, dedi oğlan, yiyorum ben şeftalilerden?

— Bekleyelim, dedi Hüsnü bey.

— Olmaz, dedi karısı, bu saatten sonra gelinmez...

— Siz yatın, ben beklerim...

Saat tam onbirbuçuğa dek bekledi Hüsnü bey, ondan sonra yatağa girdi ama, sabaha dek gözünü kırpmadı...

Daireye gelir gelmez, hademe onu, oda kapısında karşıladı:

— Sizi müdür bey çığıryo, dedi... «Özür dileyecek» diye düşündü

Geçmiş olsun Türkân Şoray

Hepimizin dileği; kazasız ve belâsız,
Ne olur geçse yaşam dertsiz, acı olaysız...
Yıldızlı bir gökyüzü nasıl olmazsa Ay'sız
Sinemanın zevki yok güzel Türkân Şoray'sız...
Gülümseyen yüzün bir Ay;
Geçmiş olsun Türkân Şoray!

Bobinler durdu artık, beyaz perdeler kara;
İzmir, İstanbul, Bursa, Muş, Elâzığ, Ankara;
Genç, yaşlı, çoluk çocuk, dargelirli, fukara;
Sağlıklar diler sana hep yalvara yakara...
Tanrım bunu bir dua say;
Geçmiş olsun Türkân Şoray!

O en son dönemeçte yüreklerde acısın;
Tanrı güzelliğine, Tanrı sana acısın;
Sen güzeller güzeli, sen en güzel bacı'sın;
Taçsız kraliçesin, başımızın tacısın...
Yüreciğim sana saray;
Geçmiş olsun Türkân Şoray!

Kamerada çılgın at gemi azıya almış;
Alnının yazısında derin bir çizgi kalmış;
Uzun kirpiklerde yaş, gözler uykuya dalmış;
Aralık dudaklarda kahkahalar azalmış...
Unutulsun acı olay;
Geçmiş olsun Türkân Şoray!

Çiçeksin perdelerde mevsimlerce solmayan;
Sen en güzel şarkısın kalbten kalblere dolan;
Sen en güzel portresin beyaz perdede kalan;
Sensiz ekranlar kara, sensiz filimler yalan...
Gözün kömür, kaşların yay;
Geçmiş olsun Türkân Şoray!

Kalk artık Türkân Şoray çekilecek son sahne;
O en güzel haline bize gülümse gene;
Bir: «Motör!» sesiyle geç başroldeki yerine;
Bizi hasret bırakma o güzel gözlerine!..
Sana özlem değil kolay;
Geçmiş olsun Türkân Şoray!

Mukadder ÖZAKMAN

Hüsnü bey... Olsundu, hiç koskoca müdür beyine özür mü dilettirirdi yılların ufak memuru Hüsnü bey... Müdürlünün kapısını çaldı, içeriye girdi; daha:

— Efendim ne önemi... derken, müdür bey açtı ağzını, yumdu gözünü:

— Kaç yıllık memur olacaksınız, müdürünüze haber vermeden çekip gidiyorsunuz. Burası babanızın bakkal dükkânı mı Hüsnü bey, yoksa biz burada eşek başı mıyız?

— Estağfurullah...

— Kesin efendim, kesin... Bir memur, müdürü lep lemeden leblebiyi anlamalıdır efendim... Anlamalıdır, ben ona memur derim, ben ona tecrübeli insan derim. Ben dün size o istatistikleri alın eve götürün, çoluk çocuk bugüne kadar hazırlayın diyecektim, kaybolmuşsunuz ortadan...

— Şey efendim, siz akşam evdeysenız...

— Kesin be, kesin... Bana bakın Hüsnü bey, ne yaşınıza bakarım, ne başınıza, gereken yazıyı yazarım yukarıya, canınıza okurum... Burada ben görev isterim anlıyor musun arkadaş, görev isterim!

Başını eğdi Hüsnü bey... Bir müddet müdür de sustu. Biraz sonra:

— Akşam evdesiniz değil mi? diye sordu.

— Evet, dedi Hüsnü bey...

— Bitirdiğinizi bitirirsiniz akşama dek, akşam da alın gidin o istatistikleri eve, çoluk çocuk doldurup tamamlayın, yarın sabah hepsini hazır olarak göreceğim...

Hüsnü bey:

— Başüstüne, dedi, kırdı boynunu ve çıktı dışarıya...

Muzaffer İZGÜ

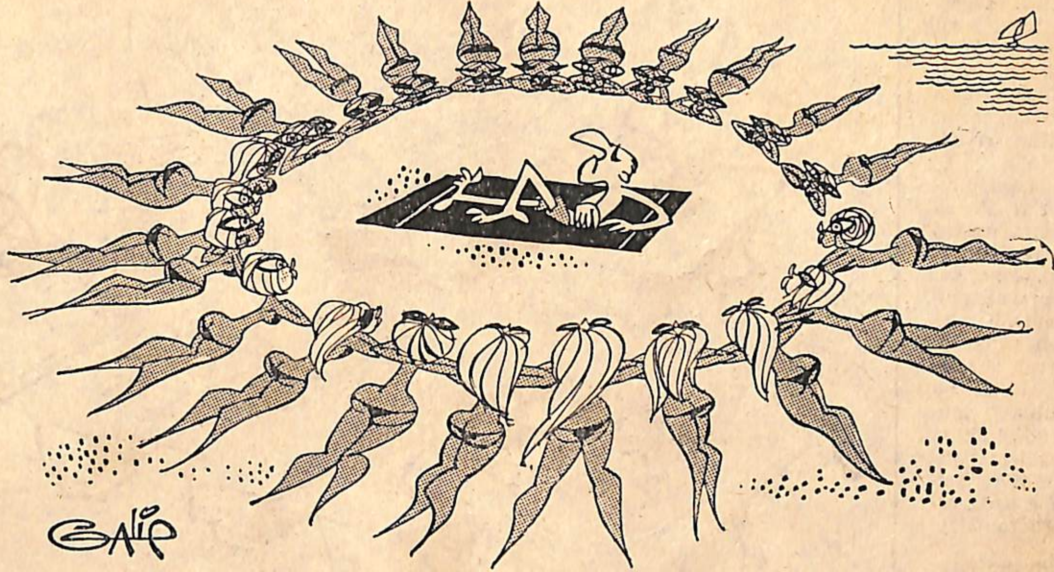

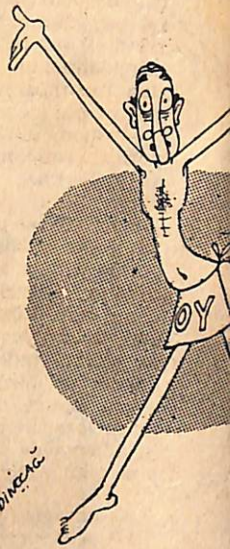

— İstanbul'a gönderecem de, kazık yemesini öğreniyor!..

— Kadınların nüfusu erkeklere nazaran büyük bir hızla artıyor. —

Memurlardan mal be...

Mal beyan...

PAZARTESİ :

Geçmiş olsun

Sadece İzmir'in değil, Türkiye'nin sevgilisi Asfalt Osman'ı da uğurladık, gönlümüz mahzun olarak Londra'ya.

Aynı teşhis bir başkasına konsa, üzüntüden, şaşkınlıktan, umutsuzluktan dut yemiş bülbüle dönerdi.

Kara kara düşünmekten mum gibi eriyip sönerdi.

Fakat efedir Kibar. Ne kendisine musallat olan hastalıktan korktu, ne doktorların, «Fazla konuşmayınız» öğüdünü tuttu. Verdi veriştirdi giderayak:

«Kanserin anasını ağlatacağım!» dedi.

Haydi bakalım, başına gelecekleri kanser düşünsün şimdi!

Girdiği yerin, koskoca bir şehrin Belediye Başkanı'nın gırtlağı olduğunu bileydi, iskân müsaadesi almadan içeri girer miydi?

* * *

Belediye Başkanı olarak yasakları hep Osman Kibar koyacak değil a. Bu kez doktorlar Başkana vermişler ültimatomu: «Politika yasak!»

Aman baylar, kararda sanırız bir değerlendirme yanlışı var.

Espri yapmaktan, politika yapmaya zaman mı buluyordu Kibar?

SALI :

Giderayak

Münih Olimpiyatları başladı, başlayacak.

Bütün dünya rekor denemeleri yapıyor, bizimkiler demeç veriyor.

Konu, önemli. Masraf, yüklü. Çalışmaları izlemek amacıyla Federasyonlara bakıyorsunuz, harıl harıl çeneler çalışıyor.

Güreş Federasyonu Başkanı, «Münih'te sürpriz yapabiliriz» diyor.

Boks Federasyonu sözcüsü, «Otoriteleri tahminlerinde yanıltabiliriz» diyor.

Atletlerimiz, «Bütün ön hesapları altüst edebiliriz» diyorlar.

Anlayacağınız, üç temel nedene dayanıyor amacımız:

Sürpriz yapmak, tahmincileri yanıltmak, yapılan hesapların yanlışını bulmak.

Kuzum, hangi Federasyonun görevi acaba madalya toplamak için boks yapmak, güreş tutmak?

ÇARŞAMBA :

Kesilen kesilene

Ticaret Bakanı Talû müjdeliyor: «Pahalılığın hızı kesildi.»

Kesenin elleri dert görmesin. Bir vuruşta kesildi vallahi...

Pahalılıkta hız...

Bizim iflâhımız!

PERŞEMBE :

Piyango

Bu yıl, Siirt'ten Almanya'ya sadece 1 işçi gidebilecekmiş.

Soran sorana. «Neden» diyorlar, «Üç - beş değil de sadece 1 kişi?»

Efendim, bu tahmin trafik sorunuyla ilgilenenlerin işi.

Kazalar ortada, zayiat belli.

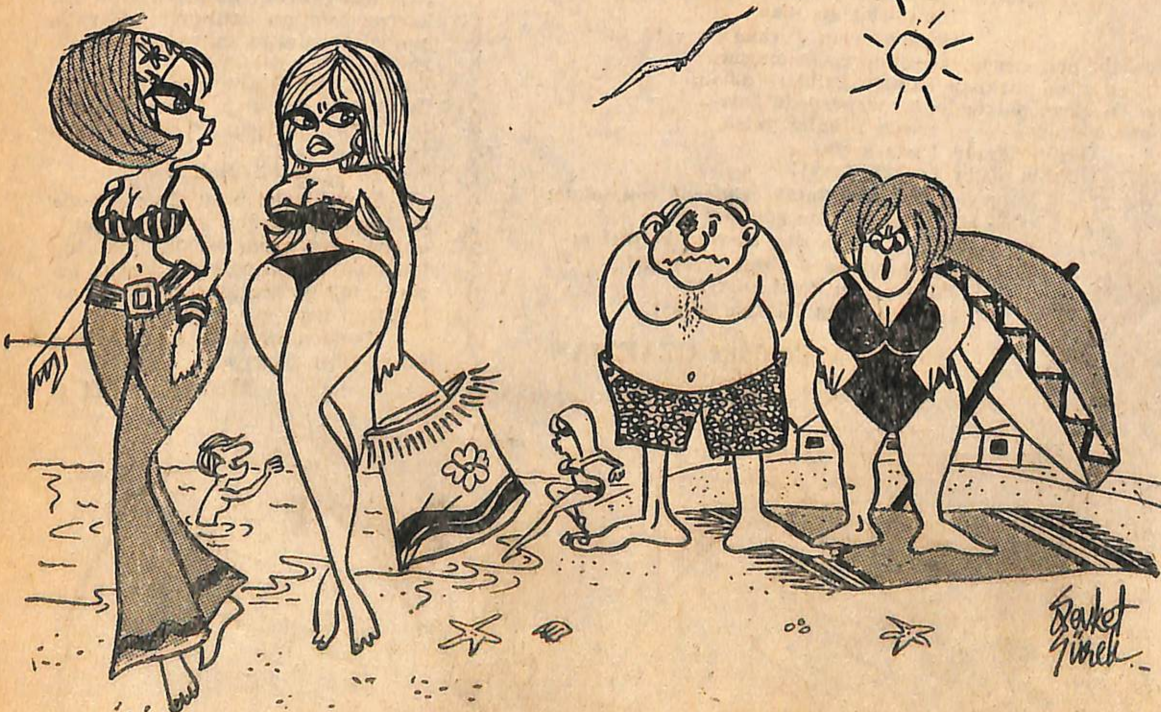
Hesabetmişler, kitabetmişler, anket açmışlar, tahmin yapmışlar ki,

★

YED...

GÜ...

★

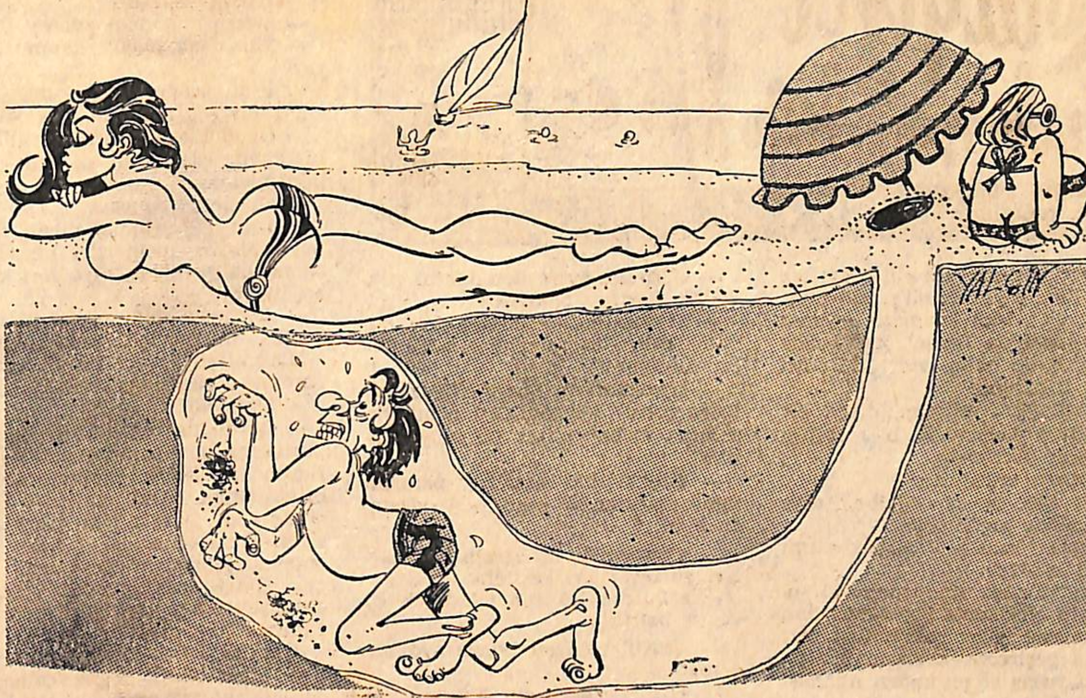

— Herif, sana bu plâjın dalgaları tehlikelidir demedim mi?!.

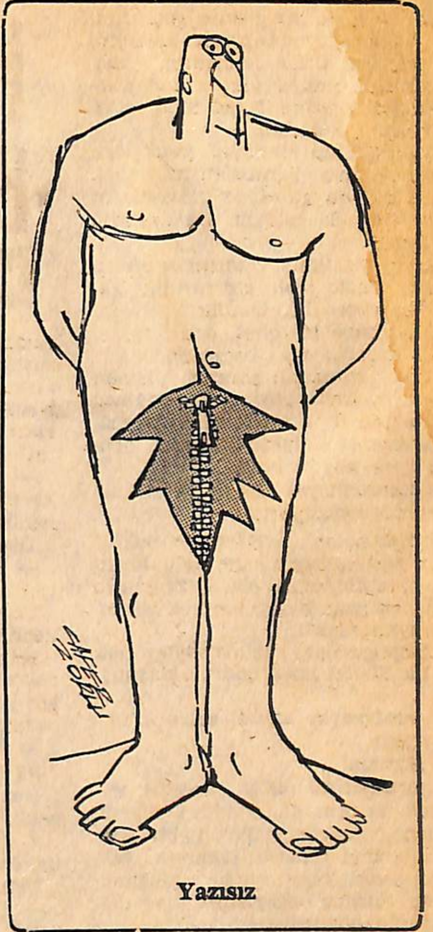

— Bugün çok şıks...

isteniyor.
zeteler —

Yazısız

Yazısız

ohoo, sonuç umduklarından da kötü.

Şehirlerarası yolculuklarda yola çıkan her on taşıttan dokuzu bir kazaya uğruyor, ancak biri gideceği yere varıyor.

O talihli taşıtta bulunanların sayısı farzedilirse 67... Her ili temsil ediyor demektir yolculardan biri.

Almanya'ya gidecek olan da, Siirt'i temsil eden talihli!

CUMA :

Pusulayı şaşıranlar

Personel Kanunundan doğan karışıklık, gazete sayfalarında tartışmaya dönüştü.

Biri, döşenmiş makaleyi, soruyor: «2000 personelin merakı: Memur muyuz, işçi miyiz; biz neyiz?»

Hani, «İn miyiz, cin miyiz» der gibi bir soru.

Hâlâ anlayamadınız mı a cancağızım?

Ne memur, ne işçi sayılırsınız.

Yirmibeş lira yevmiye alır, ete otuz lira bayılırsınız!

Bir bakıma «Sihirbaz» demek daha doğru olur.

CUMARTESİ :

Ne anlayış

«Demokrasinin beşiği» dendi mi, hemen İngiltere gelir akla.

Onun ardından Fransa...

Demokrasiyi savunanların başında da biz geliriz.

Fakat anlayışlarda bayağı farklar var nedense... Bakıyorsunuz, bir skandala adı karıştı diye İngiltere İçişleri Bakanı hemen istifayı basıyor.

Hakkında yolsuzluk söylentileri çıkınca, koskoca Fransa Başbakanı gözünü kırpmadan istifayı çakıyor.

Bizi sorarsanız, aynı ithama uğrayan aynı mevkiin insanları, (Demokrasiyi daha pekiştirmek için olacak) «İstifa etmem!» diye dayatıyor.

Bir soruşturma komisyonu kurup, kendi partinden olan üyelerin çoğunluğunun oylarıyla temize çıkmak varken, istifa nesi?

PAZAR :

Dikkat!

Bu «Dikkat» i biz değil, İstanbul itfaiyesi çekiyor: «Apartmanların 37 metreden daha yüksek katlarında oturmayın.»

Neden?

Kendilerinden öğrenelim:

«Merdivenimiz yetmez.»

İlâhi, şunun doğrusunu söyleseniz.

Merdiven yetse, sular akmaz. Sular aksa, üçüncü dördüncü kata çıkmaz.

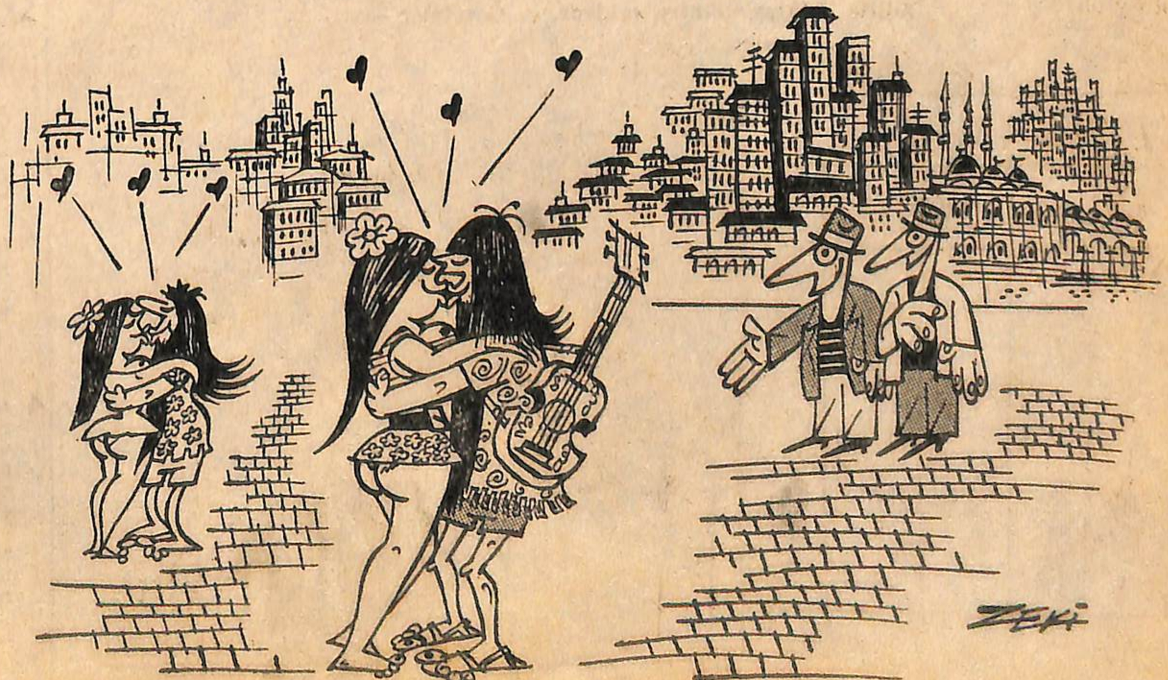
7 metreden sonrasına bir şey yapamayız demek varken, 37 metreyi nerden çıkardınız Allahaşkına.

İşler bitti

1972'nin «Bacak Güzeli» ni seçtik.
«Sinema Güzeli» ni seçtik.
«Plâj Güzeli» ni seçtik.
«Yoğurt Güzeli» ni, «Şeftali Güzeli» ni, «Üzüm Güzeli» ni seçtik.
İşler bitti ya...
Kapattık Meclisi, bir haftalık tatile geçtik!

Vedat SAYGEL

Turistler sokak ortasında elbise provası yapıyor. — Gazeteler —

— Bak, bunlar da aşk provası yapıyor!..

n hayatım!..

Kolayını Bulmuşlar!

Kenan AKINCI

Aldığım gazetelerin üçünü de şöyle bir gözden geçirdim. Sonra, yırtarcasına katlayıp, koltuğumun altına kıstırdım; her akşamüstü olduğu gibi arkadaşlarla buluşmak üzere Topal Mehmet'in kahvesine yollandım.

Biz sabahtan almayız gazeteleri. Alsak, o günkü işimizden hayır gelmez. Bir de gazetede yazılanların zevkini ya da acısını arkadaşlarla paylaşmak var.

Çenem kasılmış, yumruklarım sıkılmış.. hızlı hızlı gidiyorum. Yanımdan geçen bir tanıdık:

— Merhaba Mahmut, dedi.

— Merhaba! diye bağırdım.

Fakat sonradan sonraya pişman oldum, ağzının payını gerektiğince veremedim diye. Onun öyle «Merhaba Mahmut» demesi sonradan sonraya iyice koydu bana.

— «Merhabaysa merhaba ulan!» diye homurdanıyorum.

Merhabaymış... Söze de bak!... Sonra Mahmut'sam sana ne?! Durup dururken Ahmet mi olacaktık yâni?.. Hem ben sana hesap vermek zorunda mıyım ulan?!.

Dönüp çatacak, yüzüne söyleyecektim bu sözleri ama, çok uzaklaşmıştı.

El arabasıyla kayısı satan birisi bağırıyor:

— Kayısııı!...

Yumruklarımı sıkıp üzerine yürürken, acıdım da döndüm. Haydi benden bulmasın... Bakın bir kez şunun yediği naneye. Kimseler bilmiyor sanki kayısının ne olduğunu da, bu tutmuş, «Kayısııı!» diye danalar gibi böğürüyor!

Buyurun işte! Bir başkası da başka bir arabayla erik satıyor... Fakat dilini yutmuş mübarek... Bağırsana ulan! Ne bilsin elâlem senin ne sattığını?... Gel de böylelerini boğazlama!... Büyüklük gösterip, onu da geçtim.

Yol üstünde ayaküstü konuşan iki kişiden biri ötekine:

— Çoktandır oturmaya gelmiyorsunuz, diyor. Bir akşam al çocukları da gel.

Ha şimdi bu adamın gözünün üstüne... Hey Tanrım, sen bana sabır ver! Ulan, ister gelir ister gelmez be! Keyfinin kâhyası mısın adamın? Gelmez, gelmez! Ekmeğini sen mi kırıyorsun önüne? Kölen mi o adam senin?...

Şaka maka değil, ben çok sabırlıyım arkadaş! Oysa daha geçenlerde, bizim arkadaşlardan Hüsnü, «Dişim ağrıyor» diyen birini bir güzel pataklamış. Ondan iki gün sonra, bizim kahvenin müşterilerinden bir vatandaş, bakkala «Şu elli lirayı bozuver» dedi diye Hüsnü'yü dövmüş. «İster bozar, ister bozmaz!» diyerek basmış dayağı. Demek ki bende Hazreti Eyüp sabrı var. Elinden tuttuğu torununa:

— Hadi yürü evlâdım, diyen bir kocakarının karşısında bile soğukkanlılığımı yitirmedim.

Dişlerimin arasından:

— Git işine behey cadaloz... diye mırıldanarak geçiştirdim.

Sonunda kazasız belâsız attım kendimi kahveye.

Kapıyı yavaşça açıyordum ki, ocakçı, çöp gibi kalan boynunu, gömlek yakasının karşı yakasından beri yakasına geçirerek kaşlarını çattı:

— Âbi yavaş aç şu kapıyı Allahaşkına be! dedi.

Nasıl açılacağını göstermek için geldi, aldı kapının kolunu elimden:

— Nah işte böyle yavaşça kapatılır, diyerek çaat! diye vurdu kapıyı. Üstteki camın yarısı gitmişti.

— Şöyle yavaşçacık da açılır, diyerek kolu büküp kapıyı arkaya savurdu. Yarım kova kadar kireç harcı döküldü kapının çarptığı duvardan.

Ona aldırış etmeden bizim arkadaşların kümelendiği masaya yöneldim. Bir sandalye almış, usulca masaya yanaştırıyordum. Garson, bir elindeki boş kahve askısını öbür kolunu yana açıp dengeliyerek seğirtti:

— Âbi para veriyoruz o sandalyeye! Adam alır, usulcacık masaya yanaştırır.

Askıyı yere bırakıp geldi. Sandalyeyi iki eliyle kavrayıp tak! diye aynı yere oturttu. Ben de geçip oturdum.

Koltuğumdaki gazeteleri yavaşçacık masaya bırakınca arkadaşlar:

— Kafamıza mı atıyorsun?! diye kükrediler.

Bir parça yatışır gibi olunca, gazetelerdeki olayları gözden geçirmeye koyulduk. Herkes ilginç bulduğunu yüksek sesle okuyor:

— «1360 lira aylık alan doktor günde 200 hastaya bakıyor.»

— «Yunanistan'da kişi başına bin dolar gelir düşerken, bizde 360 dolar düşüyor.»

— «İşverenlerin Sosyal Sigortalar Kurumuna ödemedikleri primlerin tutarı tam bir milyar 122 milyon lira.»

— «Üçbin lira ameliyat parasını tamamlayamayan genç, otel odasında öldü...»

— «Demirci'de üç öğretmenin saçları ve favorileri kesildi.»

— «Haliç'te 115 gün içinde ikinci vapur battı.»

— «Bavul cinayeti henüz aydınlanamadı.»

— «Toprak Reformu Kanunu Tasarısı üzerinde görüşmeler devam ediyor.»

Haberleri okur ve dinlerken bazan benzer, bazan değişik tepkiler gösteriyoruz. Ben, ellerim par par titrediğinden, çayımın yarısını dökmüşüm. Hasan, kimbilir kimin verdiği uçlu sigarayı süzgecinden yakmaya kalkıştı. Düzelteyim diye çevirdi; fakat öfkeyle iki kez çevirmişti. Gene yakamayınca:

— Ne biçim sigara bunlar! diyerek büktü, attı.

Hüseyin:

— Çek şu dirseğini be! diyerek Hasan'ın koluna bir yumruk attı.

Diğer arkadaşlar da aynı durumda. Kiminin kaşı gözü seğiriyor, kiminin dişleri gıcırdıyor...

Bugün her günkünden beter durumdayız. Nedeni de; köşede oturan, sağlığı hiç de bizimkilere benzemeyen bir yabancı. Bizim kahvenin yabancısı yâni. Bizimkiler gibi beti benzi kaçmış, avurtları çökmüş, beli bükülmüş değil. Tam tersine oldukça kanlı canlı, sağlıklı biri.

Bir kaç kez daha ona doğru baktıktan sonra, kurulmuş gibi hep birlikte kalktık. Gittik karşısına dikildik. Adam, olumlu ya da olumsuz hiçbir tepki göstermedi. Merak bile yok yüzünde. Öylece bakıyor. En sinirlimiz olan Hasan:

— Affedersiniz bey kardeşim, ne iş yaparsın sen? dedi.

— Memurum, dedi adam.

— Yâni az buçuk okumuşluğun var?

— Var. Gazete de okurum.

Biz bir şey sormadan ekledi:

— Okuduklarımdan da bu ülkenin bir aydını olarak en az sizin kadar etkilenirim.

Biribirimize bakıştık.

— Peki, hiç üzülmez misin, neden böyle oluyor, niçin işler bir an önce rayına girmiyor, niye geri kalmışız diye?...

— Üzülmez miyim hiç? Hem de nasıl... Siz kaç kilosunuz şimdi?

Hasan büyük bir başarıyı duyururcasına başını dikerek:

— Kırksekiz!... dedi.

— Gördünüz mü?! Oysa ben birbuçuk ay önce kırkaltı kiloydum. Bütün arkadaşlar, hepimiz çiroz gibi kalmıştık. Bizim sinirliler kahvesi de sizin burası gibi çiroz sergisiydi. Tıpkı sizin gibi çatacak adam bulamadığımızdan boşalamaz, dişimizi sıktığımızla kalırdık. Çoğu kez sizin yaptığınız gibi, yerli yersiz biribirimizi kırardık.

Hüseyin pek ilgilenmişti:

— Kimi bulup kime çatacaksın da, içini boşaltacaksın be kardeşim?

— İsteseniz bulursunuz.

— Bulsam, ben bilirim ona nasıl konuşacağımı!

— Vallahi biz birer tane bulduk. Dediğiniz gibi konuşacağımızı konuşup boşalıyoruz. Çok şükür moral düzgünlüğümüz de, sağlığımız da yerine geldi.

— Aman arkadaşım, siz bize de gösterin şu adamları da, biraz da biz...

— Yoo! Sizin bildiğiniz gibi değil. Neyse... Siz buyurun, benimle birlikte bizim kahveye gelin de durumu kendiniz görün. Anlatması güç olur şimdi.

Bizim cevabımızı beklemeden kalktı, yürüdü. Biz de düştük arkasına.

Gittiğimiz kahve kentin başka bir mahallesinde. İçerdekilerin bazıları pek yabancı gelmiyor. Belli ki bazan rsatlaştığımız memur arkadaşlardan. Gerçekten hepsinin de sağlığı yerinde.

Bizi getiren arkadaş bir masa göstererek:

— Buyurun siz şöyle oturun, dedi.

Gösterdiği masanın çevresine sıralandık.

Bizim gazetelerden bir kaçını alıp, karşıdaki gruba gitti. Birini açıp rastgele bir haberin başlığını okudu:

— «Dört yaşındaki kız çocuğunun ırzına geçerken yakalandı.»

Bunun üzerine topluluktan biri kalktı ve:

— Kırkiki yıllık ırz düşmanı, namussuz, alçakım; böyle şey duymadım! dedi.

Garson çocuk, ondört yıllık inek oğlu inek olduğunu, fakat böyle bir şeyi kafasının almadığını belirtti.

Bunu diğerleri izlediler.

Hele nargile tokurdatan ihtiyarın, marpucu ağzından çekip de:

— Yetmişaltı yıllık hergeleyim, böyle namussuzluk görmedim! demesi görülecek şeydi.

Bundan sonra diğer haberlere geçildi. Dinleyenlerden her biri, haberin durumuna göre bilmem kaç yıllık bilmem ne olduğunu söyleyerek uygun bir şeyler veriştiriyordu. Ondan sonra da diyeceğini demiş kimselerin rahatlığıyla oturuyorlardı yerlerine.

— İşte böyle arkadaşlar, dedi bizi getiren. Mastrubasyon türünden bir şey oluyor ama ne yapalım. Biz böyle bulduk kolayını.

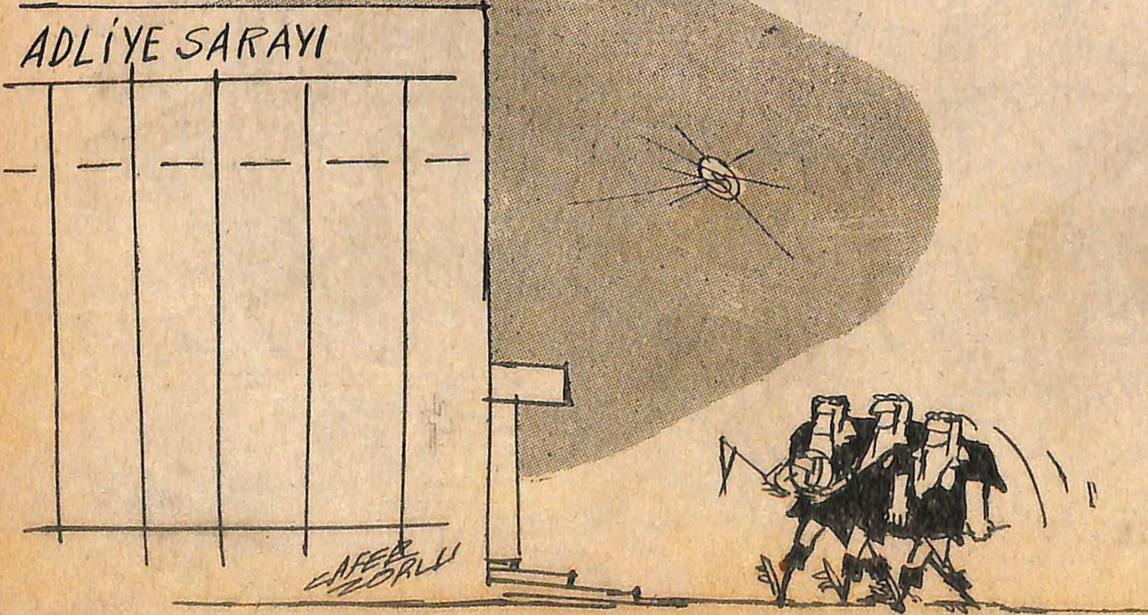
Kendisine teşekkür ettik ve bu konuda düşüneceğimizi söyledik.

Oradan ayrıldıktan sonra Hasan:

— Otuzbeş yıllık sivriakıllıyım, böyle bir şey aklıma gelmediydi, dedi.

Kenan AKINCI

Adliye, hâkim sıkıntısı çekiyor. — Gazeteler —

Yazısız

DÜNYAYI Oynatan Adam

5

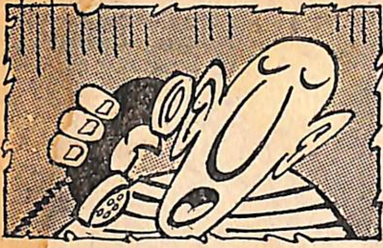
Vedat Saygel - mim uykusuz

"...KESİN EMİR VERİLMİŞ...
DÜNYANIN DÖRT KÖŞESİNE DAĞILIP BU GARİP SESLERİN SIRRINI EN KISA ZAMANDA ÇÖZECEKSİNİZ!..
BU KONUDA KIRK SEKİZ SAAT DÜŞÜNMEM GEREK!
VE MİNELGARAİP!
EMRÜ FERMANINIZ BAŞÜSTÜNEDİR SAYIN BAY BİLGİN!
GALİBA BİR İŞ SAHİBİ OLUYORUM!
HOP DEDİK! BİR İŞ TEKLİFİ BU!

...TÜM SİVRİ AKILLILAR HAREKETE GEÇİRİLMİŞTİ!.......
BAY ÂLİMİN YANINDA BENİ KEPAZE ETTİN! "VE MİNELGARAİP„ DİYE SES ÇIKARMANIN NE ÂLEMİ VARDIR?
HIH! ELBETTA!.. DÜNYAYI DÖRT KÖŞE SANIYOR, OYSA DÜNYA YUVARLAKTIR!
SEN BAY BİLGİNDEN DAHA İYİ Mİ BİLİCEKSİNDİR? SENİN YUVARLAK DEDİĞİN FUTBOL TOPUDUR!
!
HAYATIMDA İLK DEFA BİRİSİ BANA İŞ VERİYOR!
AZİZİM VATSON... KIRK YEDİ SAAT DÜŞÜNÜP KIRK SEKİZİNCİ SAATTE ESRARI ÇÖZECEĞİM!
ÇAKTIM! BU BİLGİN BİZE RAKİPLERİNİ TEMİZLETMEK İSTİYOR!

STANLEY, BİZANSLILAR BÖYLE BİR SUR YAPSALARDI, FATİH İSTANBULU ALAMAZDI!..
MAJİNO HATTINDAN DAHA SAĞLAM BİR SİPER OLMIŞTIR!
İLK PROBLEMİ ÇÖZDÜM, AZİZ DOSTUM VATSON... KARŞIYA GEÇEBİLMEMİZ İÇİN BURADA BİR YERALTI GEÇİDİNİN YAPILMASINI BEKLEMEMİZ GEREK!
BOM
GÜM
ÇAAT!
ÇAY ŞEKERİ BUNLAR, KESMECEEE!
MİDE DOKTORU BU... TURŞU SUYUNDAN İİİÇ!..
BROOOV!
BU İŞİ BAŞARAMAZSAM BİR LÂHMACUN YER, YADA BİR BARDAK TURŞU SUYU İÇER İNTİHAR EDERİM!
TRRRAK! TRRRAK!
ANTEP İŞİ LÂHMACUNA GEEEL!
ÇAKTIM! BURAYA MODERN BİR MEZBAHANIN TEMELLERİ ATILIYOR!
GÖZ TAŞI

DEVAMI VAR

Kimyonlu KÖFTE

TELEFON çaldığı zaman ben pastırmalı yumurtamı yiyordum. Şefin sesi kulağımda kapı zili gibi çınladı:

«— Cehdi hemen yediğin pastırmalı yumurtayı bırak ve arabana atladığın gibi buraya gel...»

«— Peki ama, sen benim pastırmalı yumurta yediğimi nereden biliyorsun?...»

«— Yirmi senedir seni tanırım. Bu saatte başka ne yiyebilirsin?... Hadi lâfı uzatma da gel... Çünkü çok esrarlı bir vaka karşısındayız...»

«— Sen karşısında olabilirsin fakat ben değilim.»

«— Şakayı bırak... Öldürülenin kim olduğunu bilsen böyle konuşmazsın...»

«— Peki kimmiş?...»

«— Söylemem. Gel de gör... Haaa seni Şekayik sokak 6 numarada bekliyorum...»

Fazla konuşmadan telefonu kapattı. Hemen üstüme ceketimi alıp çıktım. Ben emniyetin bir numaralı cinayet detektifi Cehdi Çakar, daima böyle münasebetsiz zamanlarda rahatsız edilir ve olmadık olaylara karışırdım. İftiharla söyleyebilirim ki şimdiye kadar çözemediğim esrarlı hiçbir vaka olmamıştı. Muhakkak ki bunu da çözecektim.

Şakayık sokakta arabadan indiğim zaman büyük bir kalabalığın, olayın olduğu evin önünde toplanmış olduğunu gördüm. Onları bir kaç dirsek darbesiyle dağıtırken etraftan mırıltılar yükseldi:

«— Ooo, meşhur detektif Cehdi geldi... Demek vaka bu kadar mühim... Tamam, şimdi esrarı çözer... Ne adam be... Şu kaşlara bak...» gibi lâflar.

Aslında kaşlarım yok gibidir ama, halk onlarda bir mâna buluyordu demek... Hepsine dönerek:

«— Teşekkür ederim arkadaşlar.» deyip içeriye girdim. Daha girer girmez keskin bir kimyon kokusu burnuma doldu, acayibime gitti. Çünkü bu kadar keskin kimyon kokusu ancak kebapçılarda olurdu. Neyse kimyon kokusuyla meşgul olacak zaman değildi. Bir polisin işaretiyle üst kata çıktım. Geniş bir salon... Lüks ve çok pahalı eşyalar... Tavandan aşağıya sarkan bir avizenin kopmuş kordonu ve tam altında da ceset... Avize, kadının başını ayva gibi ezmiş... İki kolu yana açılmış... Adalet doktoru Ekrem muayene ediyor... Şef ve iki polis fotoğrafçısı başında... Parmak izi mütehassısı Kenan çalışmakta...

Salona girer girmez etrafı şöyle bir şavulladım. Sağda büyük bir kütüphane var... Kitapları hep kalın ciltli ve eski eserler... Solda, köşede çok büyük bir çini soba... Koltuklar Lui Kenz stili ve ipek döşenmiş... Bilhassa duvarda asılı büyük bir tablo şaheser... Ata binmiş bir şövalye, bir canavarı mızrakla mevlâsına yolluyor...

Pipomdan bir kaç nefes çektim. Doktor işini bitirdi. Kalktı:

«— Avize tam beynine gelmiş ve orada ölmüş... Takriben dört saat önce.»

Şef bana baktı:

«— Kendisi yalnız yaşayan meşhur milyoner şen dul Rayika Şamdan... Meşhur mıcır tüccarı merhum Lütfü Şamdan'ın karısı... Gençti, güzeldi ve çılgın bir hayat sürüyordu...»

Sordum:

«— Takıntısı filân var mıydı?»

«— Üç ay önce tenisçi Faruk Raket'ten ayrıldı. Yâni aşkları sona erdi...»

«— Faruk nerde?...»

«— İçerde ağlıyor...»

«— Geldiğinizde evde miydi?»

«— Hayır, duyunca geldi. Şok geçirdi... Üç kere bayıldı... Yanında hizmetçi var.»

Bir kaşımı kaldırıp cesede yaklaştım. Kombinezonunun içinden nefis vücudu görünüyordu. Şahane bir kadındı... Bir kaç kere onu partide gördüğümü hatırladım. Etrafına erkekleri çeken kadınlardandı.

Dikkatle baktım... Yatış şekildi bir acayip gelmişti. Neden yüzükoyun yatıyordu. Halbuki daha rahat yatma şekilleri vardı... Avize düştüğü zaman pozisyonu acaba neydi? Pipomu tekrar doldurdum. Sert bir sesle:

«— Bu kadın kazaya kurban gitmemiş. Temizlenmişler!» dedim.

Bu lâflarım, meslektaşlarım ve bilhassa şef üzerinde acı biber tesiri yaptı:

«— Nasıl olur... Vaka ortada... Sen de her olayda bir cinayet kokusu ararsın...»

«— İşim bu... Cinayet olması lâzım... Başka ne olabilir?...»

Doktor, parmak izi mütehassısı ve öbürküler çıktılar. Şefle yalnız kaldık. Şef bana dikkatle bakarak:

«— Bugün bu cinayeti çözecek misin?» diye sordu.

«— Belli olmaz. Düşünmem lâzım. Bana bir sade kahve yapsınlar...»

Esrarlı durumlarda sade kahve içmeden kafam çalışmazdı. Cesedin karşısına oturdum. Evet, olay bal gibi cinayetti ama kaza süsü verilmişti...

Avizenin kordonuna gözümü diktim... Şef kahveyi söylemişti... Benim böyle zamanlarda en ufak bir çıtırtıyı bile sevmediğimi biliyordu. Fakat gene de öksürdü:

«— Cehdi, ben gidiyorum. Müdüriyette işim çok... İşte ceset işte vaziyet... Bildiğin gibi çalış... Yarına kadar raporunu hazırlamanı istiyorum.»

«— Olur şef...»

Şef çıkıp gitti... Artık sanatımı göstermeliydim. Hizmetçi içeriye girdi. Buna hizmetçi demek hakaret olurdu. Öyle hârika bir şeydi ki, elindeki sade kahve ile tam tezat teşkil ediyordu. İncecik bir bel.. kumral saçlar.. yemyeşil gözler.. üstündeki önlüğü yırtacak kadar dik göğüsler.. şahane bacaklar...

Kahveyi uzatırken nefis bir losyon kokusuyla irkildim... Gözgöze geldik.

«— Mersi... Şöyle oturun...»

«— Ben mi?...»

«— Tabii sen... Biraz konuşacağız...»

«— Mutfakta işim var...»

«— Hanımın öldü. Kime yemek yapacaksın?...»

«— Şey, Faruk bey çay istedi de...»

«— Sonra götürürsün... Ne zamandır buradasın?»

«— Bir haftadır... Bonservisim var...»

«— Onu sormadık. Hanımını son defa ne zaman gördün?...»

«— Şey iki saat önce... Köfte istemişti...»

«— Kimyonlu mu?»

«— Evet, nerden biliyorsunuz?»

«— Ben anlarım. Köfteyi yedi mi?...»

«— Evet, iki tane yedi... Sonra yatacağını söyledi. Ben de çıktım...»

«— Köftelerin gerisi nerde?...»

«— Kediye verdim...»

«— Faruk'u çağır.»

Gitti çağırdı... Faruk uzun boylu, zayıf, düz saçlı, kadınların kesildiği tiplerdendi... Lâcivert bir ceket ve gri bir pantalon giymişti...

«— Rayika ile neden bozuştunuz?...»

«— Son zamanlarda çok kapris yapıyordu... Fakat bu bir şey ifade etmez.»

Gözlerinin içine baktım:

«— Ne demek istiyorsun?...»

«— Yâni çok şaşırdım... Onu seviyordum... Zavallı öldü... Halbuki bugün ben kendisine şeydecektim... Yâni...»

«— Ellerini aç ve bana uzat!»

«— Ellerimden size ne?»

«— Uzat ulan!...»

Sert sesimle ellerini uzattı. Kokladım. Güldüm:

«— Kimyonlu köfte yapmasını çok mu seviyorsun?...»

Sarardı:

«— Fakat ben köfte yapamam...»

«— Sevgilin hizmetçi ile bir olup Rayika'yı temizlemek için yaparsın inek!»

«— Fa... fakat... ben sadece yumurtasını kırdım.»

«— Zehiri kim koydu?»

«— Lütfiye...»

Hizmetçiye baktım. Terlemişti...

«— Hanımını iki saat önce nasıl görürsün? Rapora göre 4 saat önce ölmüştü. Hadi itiraf edin.. Öğleden sonra Rafet'le tavla partim var...»

İki cinayet ortağı zehiri kimyonlu köfteye nasıl koyduklarını... Rayika cartayı çeker çekmez avizeyi yerinden koparıp nasıl kadının başını ceviz gibi ezdiklerini anlatırlarken ben sade kahvemi içiyordum...

İki katili polisler arabaya bindirirlerken halk bana gene büyük bir tezahüratta bulunuyordu...

Bir ikisi kolonya serpti. Kimyon kokusunu unuttum...

Suavi SÜALP

— Bıktım yalnızlıktan... Yok mu benimle dünya evine girmek isteyen?..

EMİ!

Bir kuş konar pencereme
Saçları uzun, kâhkülleri uzun
Dişi mi acep, erkek mi?
Bir köpek gelir kapıma
Saçları uzun, kâhkülleri uzun
Kulakları, kuyruğu uzun
Dişi mi, erkek mi?
Aaa, aaa!..
Bir insan geçer yoldan
Saçları uzun, kâhkülleri uzun
Etekleri, paçaları uzun
Dişi mi? Erkek mi?
Ey koca dünya
Sen topsun, ben futbolcu
Vurdum kaleye, kale acep
Dişi mi, erkek mi
Yazıverin adresime
Emi.

RECEP USLU
Söğütçük İlkokul Md.
Gölpazarı/BİLECİK

DÜNYA ÇARKI

Biraz neşe
Biraz keder
Dünya bu
Gelip gider

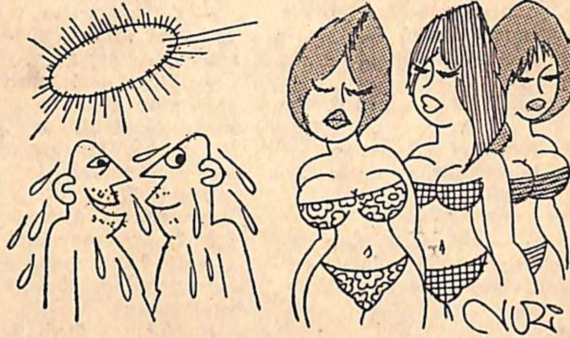
ATTİLÂ KANBİR
Işıklar Cd. Derehan kat 2, No: 13
Anafartalar/ANKARA

(Şafak TORTU)

— Mide hastalıkları çoğalıyor. —

Sizin için

(Nuri BİLGİN)

— Bir tarafta güneş, diğer tarafta şu güzeller...
İki ateş arasında kaldık yahu!..

MODERN MÜEZZİN

Kasabanın büyük bir camiine müezzin olarak tâyin edilmişti. Yatıp - kalkması için caminin bir odası verilmişti kendisine. İşi iyi olmasına iyiydi... Fakat bir de sabah ezanını okumak olmasaydı!

Düşündü taşındı, en sonunda eniştesinin Almanya'dan hediye getirdiği teypi geldi aklına... Banda yanık bir saba makamında ezan okudu ve minareye bağlı mikrofonu da yatağının başucuna koydu. Artık işi daha da rahatlaşmıştı. Teypin bir düğmesine basmakla her şey kendiliğinden halloluyordu.

Yine bir sabah uykulu gözlerle teypin düğmesine bastı ve yanlış düğme olduğunu farketmeden tekrar yatağına gömüldü. İşte o gün oldu ne olduysa... Sabahın alaca karanlığında cırlak bir kadın sesi yırtıyordu semaları:
«Uykuda mısın sevgili yârim uyan... Uyan...»

Esat KURNAZ
İ.Ü. Edebiyat Fakültesi

SEVİLEN ŞARKILAR

«Biraz kül, biraz duman o benim işte.» (ANKARA)
«Dertleri zevk edindim, bende neşe ne arar.» (ÂŞIK DERTLİ)
«Nasıl geçti habersiz.» (BOR'UN PAZARI)
«Hangi kalbe girdimse kaldı izi.» (Dr. BARNARD)
«Söyleyemem derdimi kimseye.» (SIR)
«Yâr peşinde koşa koşa yoruldum.» (YORGUN SAVAŞÇI)
«Kime derdim söyleyeyim.» (MARKO PAŞA)
«Yine hazan mevsimi geldi.» (ÇÖPÇÜ)
«Gül ağacı değilem.» (KAVAK)

Sami KAYNAK
İhsaniye Cad. Konya 2 Ap. D. 11 — KONYA

PAYLAR GEÇİDİ

Kedi payı
Fare payı
Aslan payı
Çakal payı
Yağ payı
Kıl payı
Fırça payı
Yol payı
Çarşı - pazar payı
Geçim payı
Seçim payı
Ne dersen de
Payların en geçerlisi
Payların en güzeli
En uygunu, en irisi
Payların ağası
Payların padişahı
Paylar payı
Sus - pus payı!...

AHMET BİLÂL

BU KALB KİMİN?

Bir kalbim var, sahipsiz;
Yıllar var ki taşıyorum.
Sahibini hiç şüphesiz,
Bulmak için yaşıyorum.

KENAN DUMAN
Ziraat Teknisyeni. SANDIKLI

(Serdar GÜLEÇ)
Yazısız

TÜRKÇE DERSİNDE

Bir gün Edebiyat öğretmenimiz, o günkü dersin konusunu işledikten sonra bir fıkra anlattı bize. Fıkra şöyleydi:

Bir köy ilkokulunda öğretmenlik yapan Karadeniz'li, küçük öğrencileriyle Dilbilgisi dersinde, fiil çekimi konusunu işlemekteymiş. Bir ara «Bakmak» fiilini kimin çekeceğini sormuş. Arka sıralardan bir parmak havalanmış. Aslen Diyarbakır'lı olan küçük öğrenci, öğretmeninin tasdik etmesinden sonra başlamış fiili çekmeye:

— Bahıram, bahırsan, bahır!..

Daha devam edecekmiş ki öğretmeninin azar mahiyetindeki şu sözleriyle sesi, soluğu kesilmiş:

— Otur, otur! İstemez. Ulen, Türkçe'yi perbat ettun. Feil öyle mi çekilir. Tinle de öğren; nasil çekileceğuni...

Ve, çıt çıkmayan sınıfta Karadeniz'li öğretmenin sesi duyulmuş:

— Pakayrum, pakayrsun, pakayr!...

Ziya G. ÜMİT
Barbaros Hayrettin Lisesi,
5 Fen B, sınıfı öğrencisi.
Gölcük/KOCAELİ

PALAVRA YARIŞI

Köy kahvesinin bahçe kısmında oturmuş, şuradan buradan konuşuyor, geçmiş günlerden bahsediyorduk.

Aslan lâkabıyla çağırdığımız arkadaşımız, söze şöyle başladı:

— Benim askerlik yaptığım yerde bir ağaç vardı. Öyle ulu idi ki; gölgesinde Ağustos sıcaklarında bir alay asker istirahat edebiliyordu.

Hazır cevap Ahmet bu atmasyona dayanamamış olacak ki; söze karıştı:

— Hayret, dedi. Bizim alayda da öyle büyük bir balta vardı ki; bunu ancak yirmi kişi kaldırabiliyordu.

Buna dayanamayan Aslan:

— Atma be dostum, o kadar büyük balta dünyada bile yoktur.

Hazır cevap Ahmet:

— Bir alayı altında barındıracak kadar büyük ağacı ancak yirmi kişinin kaldırabileceği kadar büyük balta kesebilir! demesin mi?!.

Recep KOÇ
Şeref efendi Sok. No. 36
Cağaloğlu/İSTANBUL

YERLİ FİLMLER VE YANKILARI

YARIN SON GÜNDÜR (Borcunu öde, yoksa haciz kapındadır.)
ÇEKO SANA ALLAH ACISIN (Boşver, bakkal Hamdi acısın yeter...)
UMUT (Belki... Maaşa zam gelir.)
UMUTSUZLAR (Fakir fukara takımı.)
ÜÇ ARKADAŞ (Memur, işçi, köylü.)
AZRAİL'İN DÖRT ATLISI (Bakkal, kasap, manav, manifaturacı.)
BABA (Saklan, bakkal amca geliyor.)
BELÂLILAR (Alacaklı takımı.)
RÜYA GİBİ (Ay başı.)
İBRET (Haciz.)
CESURLAR (Alacaklılar.)
YAŞAMAK HAKKIMDIR (Dargelirli.)
ŞEREFİMLE YAŞARIM (Emekli.)

Attilâ KANBİR
Işıklar Cad. Derehan No. 13 — ANKARA

(Sinan GÜNGÖR)
Yazısız

(Haldun ULUSOY)
Yazısız

Sonra aklına bugün gördüğü süper mini etekler, o eteklerin altındaki bacaklar geldi. Hele o son gördüğü kadın...

«Üşümezler mi ki bunlar anam bubam, üşümezler mi ki? Zaar alafları gendilerini yakıyo da onlarını bunlarını çıkarıp öyle geziyorlar... Amma niden Durmuş gardaş, işe yaramaz bu avratlar diyor? Heç yaramaz mı? Lan avrat be bunlar avrat... Goyun gibi hepisinin de gözleri Allahdan sürmeli... Eee cenabı mevlâm, hep sürmeli avratları Isdanbıl'da mı yaradıyon, niye bizim kövlük yerinin avratlarının da gözlerine elindeki gara mili çekmiyon?»

Şu anda bu rutubet kokan yerin altındaki oda, ortadan ikiye bölünmüştü sanki. Bir tarafında Halo dayının hülyaları, umutları vardı, öteki tarafta İdiris'in hülyaları, umutları... Titreşen lâmbanın ışığı, bazan iki öküz oluveriyordu yol yol olmuş tavanda, bazan çırılçıplak bir kadın vücudu...

Çok sonra Halo dayı kalktı ve lâmbayı üfledi... O anda İdiris dalmıştı uykuya, yanında mini etekli bir kadınla beraber...

* * *

Temel boyuna derinleşiyordu. Gerçi o salı günü yağmur yağmasaydı, bugün temelin kazma işi biter, bir taraftan ustalar girerlerdi amma, nedense patron da işi gevşekten alıyordu. Koskoca apartman temelinde altı kişi çalışıyorlardı. İki Konya'lı, bir Kayseri'li, bir Durmuş, iki de Halo dayıyla İdiris... Nedense geçen hafta çalışan amelelerden ikisi bu hafta gelmemişlerdi. O cuma günkü öğle paydosunda yine söz döndü dolaştı kahvede oturmakta olan Sarıbıyık'tan açıldı.

Durmuş:

— Vallaha sor Halo dayı, böğün geldiğinde patrondan sor, sen bize ne yemiye veriyon diye, vallaha billâha sor, diyordu.

Halo dayı:

— Boşver yegen, dedi, Sarıbıyyığa ağa ne veriyorsa, o da bize onu veriyor. benim gibi yaşlı başlı adamın parasını mı yiyecek?

Kayseri'linin biri:

— Sen nöryon dayı, dedi, o pezmeği sen bana sor, yir ki nasıl yir, anasını bubasını bilene çimçiğ yir...

Tekrar Durmuş aldı sözü:

— Yaa dayı bişe olursa, sen zannediyon ki gosgoca Isdanbıl'da bu patronun işinden başga iş yok... Gerçi bu mevsim işler gıssa amma, nerde olsa bulun gene iş...

— Ya basımızı dıkacak ev oğul?

— İlâhi dayı, sen ona ev mi diyon, onun gibi çoook bulun çok, hem de heç para vermeden. Seni orya bekçi diye koymuşdur bu silik, onun için de para alıyordur patrondan, vallaha billâha böyledir. Yanaşmış demişdir patrona, bu adam orda bekçilik ederim amma, gecede beş lira isderim diyor demişdir. Sindi senden ikibuçuk alıyor, beş lira da patrondan alıyor, yedibuçuk oradan yolunu buluyor. Sonra, senin yemiyenden onikibuçuk, oğlanınkinden on kâat... Yok dayı vallaha sen sormayacaksan, ben soracam...

Halo dayı nedense iyiden iyiye inanmıştı Sarıbıyık'a, dünyada onun böyle işler yapacağına aklı ermiyordu. Adamcağız tutmuş kendine iyilik etmişti, tut şimdi, iyiliğe karşılık geç ağanın karşısına, ağa böyle böyle mi? Ayıp olur canım, insanın yediği kaba şey etmesi gibi olur...

Böyle düşünüyordu Halo dayı... Durmuş:

— Ne diyon dayı, ben sori mi? dedi.

— Boşver be yegen... Nasıl ossa bizim öküzün guyruğu çıkdı...

— Amma birinin...

— Allah kerim oğul, bu hafta da birinin çıkar...

O sırada, Sarıbıyık kahveden keyifle çıktı. Tavlada karşısındakini

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

yenmişti... Saatine baktı, işbaşı yapmaya daha onbeş dakika vardı. Geldi, işçilerin karşısında çömelerek oturdu, cebinden filtreli bir sigara çıkararak yaktı. İşçilerin hepsi susmuşlardı...

— Ne o, lâfı tükettiniz mi? diye sordu.

Durmuş ters ters baktı ona:

— Niye bitecekmiş, gonuşduk gonuşacağımız gadar, dedi.

— Neler gonuşdunuz?

— Seni elâka etmez.

— Pazartesiye yapıcı usdaları geliyo... Onlara harççı ve taşçı lâzım. İki de amele...

Halo dayı:

— Beni unutma gurban, dedi. Oğlanla bizi unutma.

— Hiç unutur muyum, seni çok sevdim vallaha dayı.

Durmuş soluyarak konuştu:

— Heç sevmen mi?

— Severim ya... Dayı bi kere hepinizden çalışkan, tuttuğu sapı iyi tutuyor. Ayrıca...

Yine konuştu Durmuş:

— Heç de ağzını açmaz...

— Açmaz ya, sizin gibi çenesi düşük değil. Bizim bi ustabaşı vardı, öyle derdi, çenesi çalışanın eli işlemez derdi...

Durmuş:

— Madem öyle, nasıl gazıldı bu temel? dedi. Hı, nasıl gazıldı, geldi de baban mı gazdı?

— Siz gazdınız... Gazdınız amma, isteseniz bugüne biterdi temel...

— Senin gevşekliğin, dedi Durmuş, kamyonun bozulduysa bizim mi gabahat, sonra Allah yağmur yağdırdıysa bizim mi gabahat?

Bir ara kimseden ses çıkmadı. Sarıbıyık ayağa kalktı:

— Sen, dedi Durmuş'a, haftaya kendine başka yerde iş bul...

Durmuş gülerek konuştu:

— Sizin işden başga iş yok sanki, dedi alaylı alaylı...

— İyi hemşerim, kimin işi varsa tutarsın, amma bizim burdaki iş sana göre değil...

— Yok,, dedi Durmuş, esas ben sana göre bi adam deelim... Yontamadın benden, biliyon mu, hani dişli çıkdık... Issıramadın... Biliyon mu ıssıramadın...

Kalktı Sarıbıyık... Yürüdü gitti kahve yanına. Ardından Durmuş bağıra bağıra konuştu:

— Deel mi? dedi, iç edemedin bizim paradan, cuvaplasane lan, cuvaplasanee...

Karşıdan bağırdı Sarıbıyık:

— Haydin bakalım, öylen paydosu bitti...

Durmuş, kızarak kalktı ayağa, kazmayı kaptı, sapladı yere, tükürdü:

— Gahbe doğurduğu, dedi...

Halo dayı bayağı kızmaya başlamıştı Durmuş'a... Uymamıştı Sarıbıyık ona, bir uysa kavga hazırdı. Şöyle yan gözle Durmuş'a baktı:

«Bu oğlan geçimsiz, dedi içinden, nerde olsa dikiş tutturamaz. Şindi burdan gedecek, üç beş gün boş gezecek, ya iş bulacak, ya da bulmayacak. Ne var ki şu Sarıbıyyık da, adam başımızda dineliyor amma, Allahı var, heç kimseye ağzını açıp da bi lâf etmiyor. Eee, küreğe dayanıp da kef edersen, kim ossa gızışır, kah işiyin başına der. Adamı başımıza amalebaşı diye goymuşlar, sovan başı diye deel ya...»

Ameleler sessiz sessiz kazmalarını sallıyorlardı. Durmuş da boyuna küfrediyordu Sarıbıyık'a... Durmuş'un işine son verilmesine en çok İdiris üzülmüştü. Bugün cuma, yarın cumartesi, öbürgün pazar... İple çekmişti İdiris pazar gününü. Şurada iki gün kalmışken böyle bir olayın çıkması, içini karartmıştı İdiris'in... Kaza kaza Durmuş'un yanına yaklaştı:

— Durmuş gardaş, dedi, gedeciyk mi bazar günü?...

Fısıltıyla konuşmuştu. Durmuş sesli sesli cevap verdi:

— Tabii...

Sevindi İdiris, kazmayı biraz daha hızlı batırdı toprağa.

— Bazar günü gel o gaveye, gidek... Yanına da yirmi lira al...

— İki onnuk?

— Heye... İsdersen gaveye deel, zabahnan bizim galdığımız eve gel, ordan gederik.

— Bilmiyom ki ben sizin galdığınız evi.

— Paydosdan sona barabar gedek.

— Bubam?

— Buban ne diyecek lan, gosgoca adamsın...

— Eyi...

Paydosa yakın Sarıbıyık tekrar geldi işçilerin başına ama, ne Durmuş konuştu ne de Sarıbıyık. Hatta tuttu, işçilere o filtreli sigarasından bile buyur etti. Durmuş'a da uzattı paketi. Durmuş:

— İçmem ben, diye tersledi...

— Bana bak, dedi Sarıbıyık, küçükten kusur, büyükten af, istersen sen de gel çalış...

Durmuş diklendi:

— Senin neren bizden böyük ki be? dedi.

Başını kıvırdı Sarıbıyık:

— Hadiyin bakalım paydos, dedi.

Herkes küreğini kulübenin içine bıraktı. Torbasını alan dağıldı oir tarafa. Durmuş Halo dayının yanına gelmişti. Halo dayı:

— Vallaha yegen deyi mi, dedi, heç eyi etmedin. Herifi eyice hıcıl ettin.

— Sen bi bilsen dayı onun ne gızılgurt olduğunu, ah ah bilmiyon... Sen bi sor patrona, o zaman anlan bu herifin ne bok olduğunu. Amma inat ediyon sormuyon... Bunda bişe yok ki dayı, varacan yanına, ağa diyecen, benim yömiyemi neden az veriyon diyecen, hepsi o gadar. Herif de sana diyecek ki, yoo amca diyecek, herkese ne veriyorsam sana onu veriyom diyecek. O zaman gör bak, Durmuş haklı mıymış, haksız mıymış dayı?...

— Buba, dedi İdiris, ben Durmuş gardaşnan barabar gedecem...

— Niye?

Durmuş:

— Dayı, dedi, yidim ben sizin bulgur aşını, bi de senin oğlan yisin benim bulgur aşını, isdersen sen de gel...

— Yok, dedi Halo dayı, ben eve gederim...

Sonra oğluna seslendi:

— Gaybolup maybolma ha oğul...

Durmuş cevap verdi ona:

— Merak etme dayı, olmazsa ben getiririm... Zaten bizim gonak da çok uzak deel, şu yokuşdan endik mi tamam, accık yörüyecen, vardın belle... Önünde goca bi çınar var...

Yürümeye başladılar... Durmuş:

— Senin baban saf, dedi, eee sen de öylesin, onun içun inanıyorsunuz bu herife. Neyse, buban da annar ya dünyanın gaç bucak olduğunu... Dutdurmuş bana ev verdi diyor başga bişi demiyor...

Bir bakkalın önünden geçiyorlardı:

— Bi şarap alak mı? diye sordu İdiris'e...

— Şarap, niye ki?

— İçerik... Yoğsa heç içmedin mi?

Başını hayır anlamında salladı İdiris... Durmuş:

— Benim öyle yavıklı derdim, avrat derdim yok, nerde akşam orda zabah, onun içun ye iç yat... Zatime bu melmekette boğazına yetiştirip de para birikdirmek mesele. Bakma sen bubana, belkim o birikdirir, sen de birikdirin, amma benim gibi adam birikdiremez...

Şarabı koynunun altına soktu:

(Devamı var)

VB

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

REFAH VE SAADETİNİZİN KAPISI!

Vadeli 50, Vadesiz her 100 Liraya bir kura numarası, paranıza emniyet, işlerinizde kolaylık istikbalinizde garanti,

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 60872 - A - 201212 — 110)

ARANIYOR

Bulana:

10.000 Lira

Yediden yetmişe hepinizin seve seve katılacağı yepyeni bir yarışmaya başlamış bulunuyoruz:

ARANIYOR

«ARANIYOR» yarışmasını her hafta merakla izleyecek, gülecek, düşünecek ve

10.000 Lira

kazanabileceksiniz.

Bu yepyeni yarışmamızın konusuna gelince: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli resimli, yazılı, bulmacalı konu ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Bu renkli, resimli, yazılı, bulmacalı konuda daima bir şey (örneğin, katil) veya şeyler (örneğin, suçlular) ARANIYOR olacak ve sizler de bulmaya çalışacaksınız. Cevabınızı bir kâğıda yazacak, isminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra «ARANIYOR» kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

AKBABA Dergisi
Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

«ARANIYOR» kuponunu kesip göndermeyenler, doğru cevap verseler dahi yarışmaya katılamıyacaktır.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konulu bulmaca ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız cevaplarını bir kâğıda yazıp, bir «ARANIYOR» kuponu ile yarışmaya katılacakları gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla «ARANIYOR» kuponu gönderenler fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Onüç sayı sürecek yarışma sonunda doğru cevap veren okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, «ARANIYOR» yarışmasının onüçüne de doğru cevap veren

10.000 Lira

kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 doğru cevap veren okurlarımız da çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3, İstanbul
Telefon: 22 18 11

Fiyatı: 150 kuruş.

İLÂN FİYATI: Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.

KOPYA

Okuldan uzaklaştırma cezası verilen öğrencinin babasını çağıran müdür:

— Üzgünüz ama ne yapalım ki kopya çektiği kesinlikle meydana çıktığı için bu kararı aldık, dedi. Bakınız, birinci sorunun cevabı, noktasından virgülüne kadar yanında oturan arkadaşınınkinin eşi.

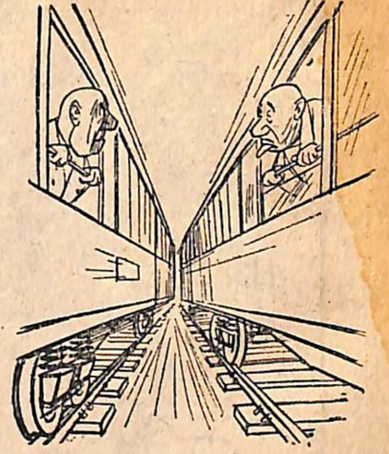
— Olabilir, dedi baba. Doğru cevaplar bazan biribirinin aynı olabilir.

— İkinci soruyu arkadaşı nasıl yanlış cevaplandırmışsa, oğlunuz da aynı yanlışı kopya etmiş.

— Yanlışlıklar da biribirinin aynı olabilir.

Yavaş yavaş öfkesi artan müdür:

— Evet ama, dedi, üçüncü sorunun cevabına ne dersiniz? Arkadaşı sınav kâğıdına «Bilmiyorum» u basmış, oğlunuz ona bakarak «Ben de...» yazmış!

Yazısız

Görgüsüz konuk

Bir İskoç köyüne düşen turist, susuzluktan yığılıp kalmak üzereyken ilk rastladığı evin kapısını çaldı, karşısına çıkan köylüye:

— N'olur bir yudum su verin, diye yalvardı.

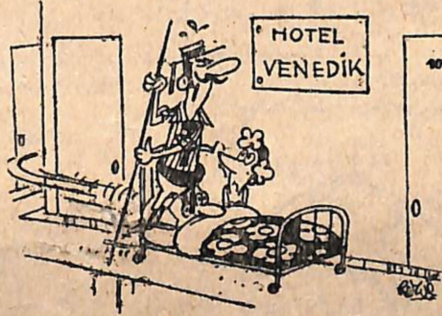
Durumun kötü olduğunu sezen İskoçyalı hemen kayboldu ve biraz sonra bir tas sütle döndü. Kendine gelen turist:

— Çok teşekkür ederim, dedi. Beni mutlak bir ölümden kurtardınız!

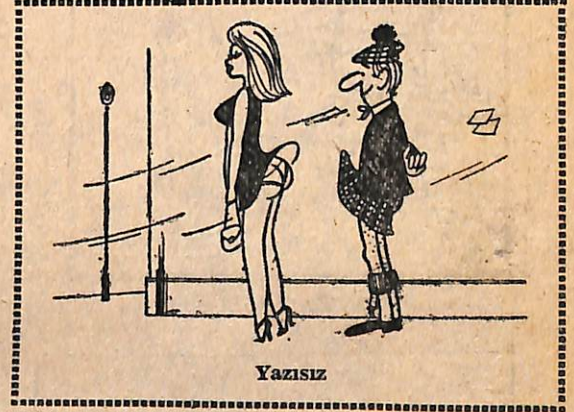
— Yok canım, diye cevap verdi İskoçyalı. Bana değil, şu sütün içine düşen fareye teşekkür ediniz. Boğulmasaydı imkânı yok bu sütü kimseye parasız vermezdim!

Duyduklarına inanamayan turist, elindeki süt tasını öfkeyle yere vurup giderken:

— Allah Allah, diye arkasından söylendi İskoçyalı. Ne kaba insanlar var yahu. Beleş süt içtiği yetişmiyormuş gibi, şimdi de çocuğun lâzımlığını kırdı!

— Özür dilerim, odanızı değiştirmek zorundayız!..

Yazısız

Gerekli

Camlarının pisliğinden içerisi görünmeyen evin kapısını çalan adam, ne istediğini soran ev sahibine:

— İşsizim madam, dedi. Camlarınızı silebilir miyim?

— Teşekkür ederim, diye cevap verdi kadın. Kirli değil ki camlar...

Fakat iş arayan adam bir kaç kuruş koparmadan gidicilerden değildi. Kapanmak üzere olan kapıyı omuzlayarak:

— Zararı yok, dedi, isterseniz gözlüğünüzün camlarını sileyim.

— Hayır babacığım, yeni komşumuzun başı kabak değil... Gözlüklerini tak da öyle bak!..

Akıllanmış

Tedavisini yaptığı akıl hastasıyla karşılaşan ruh doktoru:

— Artık hastaneye gelip gitmenizin gereği kalmadı, dedi. Tamamiyle iyileştiniz. Bize olan borcunuzu ne zaman ödeyeceksiniz?

Eski hasta sordu:

— Borcu mu?... Onu hiçbir zaman ödemiyeceğim!

— Neden?

— Söylediniz ya... Aklım başıma geldi de ondan!

Çağ

Uzun konçlu yün çorapla karşılaşan naylon çorap:

— Hıh, dedi, yaşına başına bakmadan bir de bize çoraplık taslıyor!

Çocukluk

Beş yaşlarındaki yumurcak, babasına sordu:

— Anneannelerle büyükbabalar neden daima ihtiyardırlar?

Otobüste

Kalabalıkta kendisine çarpan adama:

— Budala! diye bağırınca, diğeri:

— Çok çabuk bir budala yarattınız, dedi. Oysa anneniz bir budala yaratabilmek için tam dokuz ay beklemişti!

İkinci akşam

Gece yarısı kuyumcunun vitrinini çekiçle parçalayan hırsız şahane elması çalmış, fakat elinden düşürdüğü çekiç pırlanta kolyenin yanında kalmıştı.

Ertesi akşam dükkân çevresinde pusu kuran polisler, hırsızı, bir akşam önce kırdığı vitrine kolunu sokmuş olarak yakaladılar.

İşin garibi, suçüstü yakalandığı an pırlanta kolye hâlâ yerinde duruyordu, hırsız sadece unuttuğu çekici almış bulunuyordu!

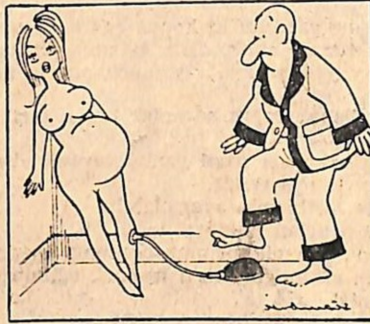

— Bu mayoyla herkesin aklını başından alacağımı söylemiştin.. haklıymışsın!..

Dünya Karikatürleri

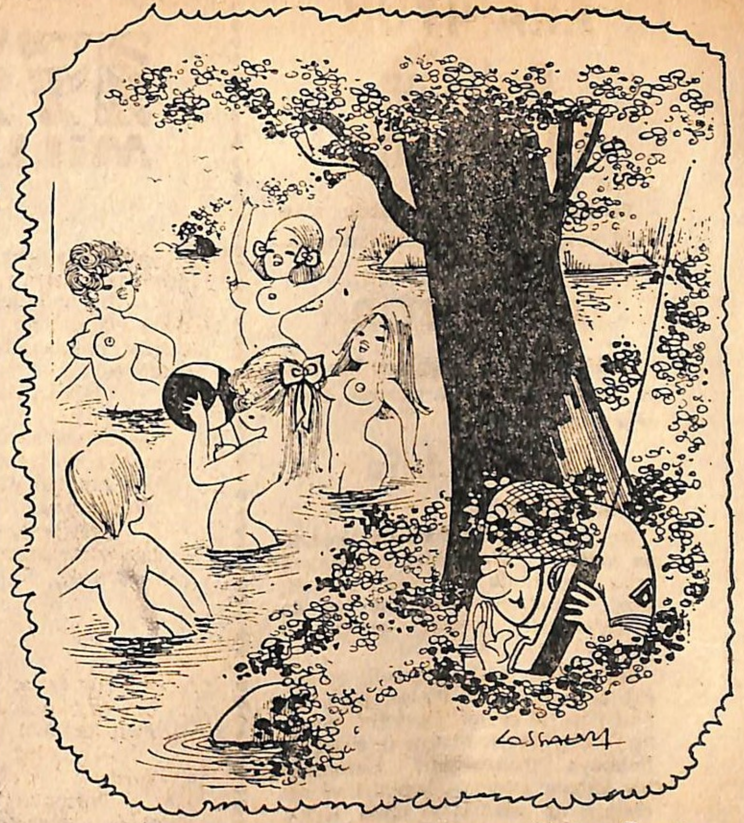
YAZISIZ

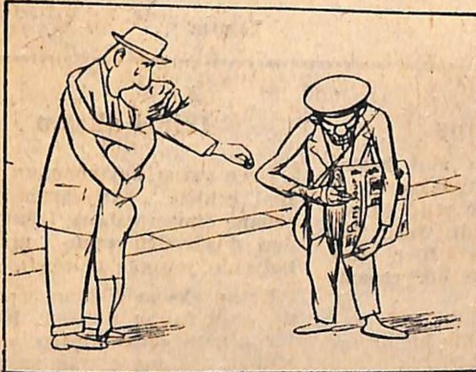
YAZISIZ

YAZISIZ

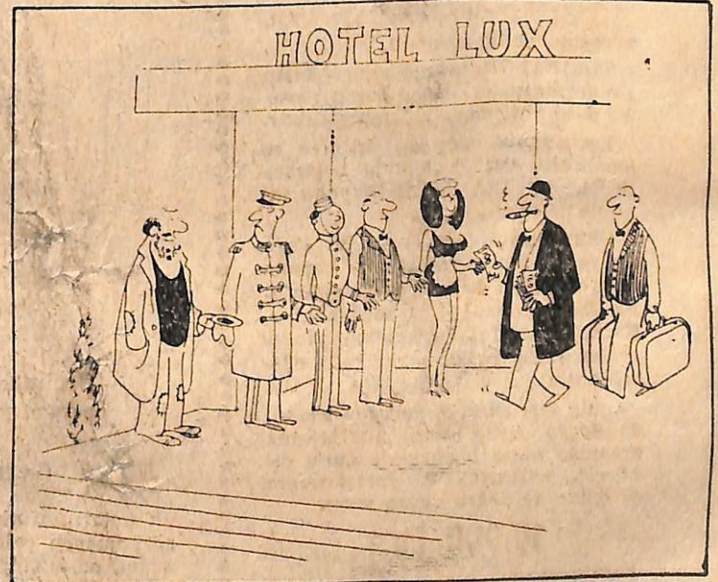
–ALO, ARKADAŞ... HEMEN DÖRTLÜ BİR DEVRİYE KOLU TEŞKİL EDİP GEL... BURADA KEŞİF YAPMAMIZ GEREKİYOR!

YAZISIZ

YAZISIZ

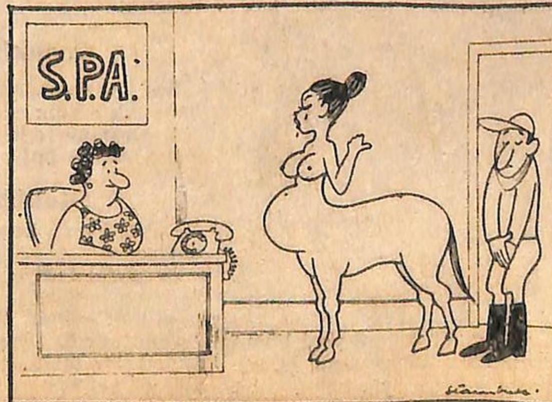
YAZISIZ

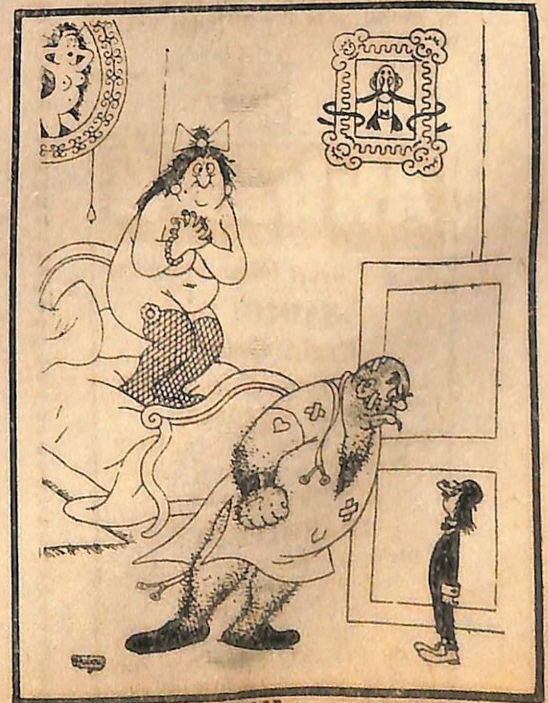
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

–BEN Mİ? HİİİÇ, SADECE KOCASIYIM!..

Murat 124'ün konfor yastığı:

Yeni yuvarlak omuz "özel Murat tipi" FISK lastiği...

Özel Murat tipi Fisk ile
bir hava yastığı üstünde kayar gibi
sarsıntısız, sessiz yol alacak Murat'ınız.
Siz yorulmayacaksınız.
Murat'ınız yıpranmayacak.
Çünkü Fisk yumuşak lastiktir.
Engebeleri yutar. Sarsmaz.
Fisk sağlam lastiktir.
Kolay aşınmaz. Isıdan etkilenmez.

Vuruklarda çatlamaz.
Ve yeni, özel Murat tipi Fisk
yuvarlak omuzludur.
Ne asfaltta, ne şosede ses yapmaz.
Üstelik, özel dişleriyle ayrı bir
yol güvenliği sağlar.
Murat'ınızın konforuna konfor katacak
özel Murat tipi Fisk lastiklerini
Fisk bayilerinde bulacaksınız.

FISK
sağlam
yumuşak

(Manajans : 2351 — 111)

ARANIYOR

BULANA 10.000 LİRA

KUPON No: 8

Akbaba

Aşağıda gördüğünüz ağlayan çocuk
annesinden kopmuş, kaybolmuş plajda...
Bakın şu çocuğun feryadına da, arayın annesini...
Hem sevap hem de on bin lira kazanın...

BULAN KAZANIYOR

